

ARALIK 1995, SAYI 55

30.000 TL. (KDV dahil)

KERVAN

DÜNDEN GÜNÜ

GÜNDEN YARINA

DAHA GÜÇLÜ SENDİKAL BİRLİK • ALEVİLİĞİN "ÜTOPYA"SI: RIZA KENTİ
OZAN ŞAHTURNA İLE SÖYLEŞİ

İŞÇİ MUHABİRLER YAZIYOR

OZAN KIZILGÜL

HACI BEKTAŞ VELİ PİRİM, EFENDİM

Çağlar ötesinden çağlayan ırmak
Hacı Bektaş Veli Pirim, efendim
Gönlüm arzuluyor dârına durmak
Hacı Bektaş Veli pirim, efendim

Karanlığa karşı sönmeyen ışık
Özümüz arıtan tarihsel beşik
İnsanlığa önder, insana aşık
Hacı Bektaş Veli Pirim, efendim

Bir umuttun halka mutsuz anında
Yıkımda, kırımda, kara gününde
Haksız direnen halkın önünde
Hacı Bektaş Veli Pirim, efendim

Anadolum senle erdi birliğe
Seninle kavuştı halkım dirliğe
Savaş açtın karanlığa, körlüğe
Hacı Bektaş Veli Pirim, efendim

Bir üretip bir yemenin örneği
Kardeşçe yaşamın yüce derneği
Sevginin bitimsiz esin kaynağı
Hacı Bektaş Veli Pirim, efendim

Bu toprağa bu benliği veren sen
Sultanlardan önce yurdu kuran sen
Başı bozuk bir ulusu deren sen
Hacı Bektaş Veli Pirim, efendim

Senle biçim aldı duyugum
düşüncem
Güneşe kavuştı sancılı gecem
Yüceldi seninle dilim, Türkçem
Hacı Bektaş Veli Pirim, efendim

KIZILGÜL'üm sana bağlı
gönülünden
Adını düşürmez her daim dilden
Çağlara merhaba açtığın yoldan
Hacı Bektaş Veli Pirim, efendim

SALİH KIRMIZI

MERHABA NEJAT YOLDAŞ

Evet günlerden 16 Kasım
Yarın büyük bir Dev'i anacağız
Yaşamını uğruna savaştığı
İşçi sınıfının bir savaşçısını
anacağız

Korksun düşman, korksun
kalleşler,

Korksun dönekler,
O ölmedi.

Evet hep birlikte haykıracağız
"O ölmedi aramızda"
Evet "Nejat Yoldaş ölmedi"
Diyeceğiz, hep bir ağızdan

Daha dün gibi sanki
Karşımda durmuş ve gülüyordu.
Bir işçi görsem yaralı, hasta,
Hemen gelir aklıma.
Yılmaz bir nefer,
Korkmaz, çetin bir savaşçıydı.
Nejat yoldaş ölmedi.
O, bugün yine aramızda,
Yarında olacak.
Biz onu unutmadık,
Unutmayacağız.

İşçi sınıfının, komünist önderi
Nejat Yoldaş ölmedi.
Onu hep kavgamızda,
Yanımızda, omuz omuza
yaşatıyoruz.

Evet bizimle,
Omuz omuza,
kavgamızda yaşatıyoruz,
Yaşatacağız.

Kim demiş ki
Nejat yoldaş öldü,
O ölmedi aramızda.
Merhaba Nejat Yoldaş.

HALK OZANI

HÜSEYİN GAZİ METİN HAYDİN GREVE

İşveren işçiye düşman
Haydin greve greve
Yaptığına edek pişman
Haydin greve greve

Silahımız kazma kürek
İşçi memur çatal yürek
Sesini duyursun emek
Haydin greve greve

Dönerli koltukta yatan
Yer altıdır bizim vatan
Gelsin bize kafa tutan
Haydin greve greve

Diyorlar ki devlet battı
Biz çalıştık beyler yattı
Emeğimiz yedi yuttu
Haydin greve greve

Hakkımızı almak için
İktidara gelmek için
Gerekirse ölmek için
Haydin greve greve

Gazi Metin böyle dedi
Biz çalıştık beyler yedi
Hak almaktır bunun adı
Haydin greve greve

HAKKI ALAN

GURBET DEDİKLERİ BUDUR

Güzele söyleriz gurbet adını
Sanki ona kavuşmaktır bütün
muradı
Bilmeden tadarsın acı tatlı tadını
Gurbet dedikleri budur işte

Sonra gidersin iş istersin
Başlarsın çalışıp çırpırsın
Bir zamanlar böyle geçinirsin
Gurbet dedikleri budur işte

Garipsin seversin ama sevilmesin
Ne derlerse ekmeğin için susarsın
Sanki suç işlemiş, mahkum gibisin
Gurbet dedikleri budur işte

Bir sıcak aş a hasret kalırsın
Ne bir dostu ne de seveni bulursun
Ezilir büzülür bir köşede kalırsın
Gurbet dedikleri budur işte

Sonra başlar içinde bir özlem
Neyim niçin buradayım ben
Hiçkırıklar başlar içinde birden
Gurbet dedikleri budur işte

Bir sigara yakarsın hasretle
Gözlerin dolar uzaklardan nefretle
Bir sesle irkilirsin hayala
gerçekten
Gurbet dedikleri budur işte

Bir gün aklar düşer saçına
Yabancılar katılır senin göçüne
Sanki onlarla doğup büyümüşsün
Gurbet dedikleri budur işte

Gözünden akar damla damla yaşın
Eğilir önüne o göğe değen başın
Ölürsün belki bulunmaz mezar
taşın
Gurbet dedikleri budur işte

Günlerin sılada beklemekle geçer
Bir bakarsın postacı gelmiş
mektup seçer
Olmayınca mektubun içine bir
hüzün düşer
Gurbet dedikleri budur işte

Nefret edersin bekleyip sabır
etmekten
Çekilmeyecek kahri çekersin hiç
yoktan
İşte o zaman kesilirsin yemekten
içmekten
Gurbet dedikleri budur işte

Uyku girmez gözlerine sabaha dek
Durup beklersin sanki bir nöbet
Kendi kendine kavuşurum dersin
elbet
Gurbet dedikleri budur işte

Arkadaşın olur sigara
Çeker içersin iner duman ciğere
Yine uzanırsın yatağa dostların tek
çare
Gurbet dedikleri budur işte

Hakkı der ki saymakla bitmez
gurbet çilesi
Olmasın kimsenin gurbet hevesi
Haykırsam da duyulmaz ki sesim
Gurbet dedikleri budur işte

BARBAROS ALİ

SEVGİM VE UMUDUM VAR

Benim dağlarım var
Sarp kayalarım aşılmayan
Çelikten yüreğim
Nasırlı ellerim var
Bükülmeyen
Baş eğmeyen zulme, zindana,
işkenceye

Sabrım var taşları çatlatan
Düşünen beynim var
Ve bitmeyen umudum
Yılmayan mücadeleme
Bir Yüreğim var
Sevgi dolu onurlu
Acılarım var hiç kimse çekemez
Göz yaşlarım, üzüntülerim,

Bir yumruk gibi bıçak gibi
Ucu sivrilmiş çizer tenimi

Dağlarım, düşümün özgürlüğü
Yakar yüreğimi hasretinden,
Çatır, çatır, çatlayan hüznüm var
benim
Göz pınarlarımdan yaşım, akan
akmayan

Bir yumruk gibi boğazımda
Düğümlenen
Hırsım var yanan sönmeyen
Sevgim ve umudum var
dağlarımda

AŞIK GÖNÜLLÜ COŞKUN

DEMEM SANA

Konuşunca sus lan dedin
Demokrasi demem sana
Çalışınca aslan dedin
Demokrasi demem sana

Ne bana ne onasın sen
Zulmedene anasın sen
Sermayeden yanasın sen
Demokrasi demem sana

Sendikanın hepsi sarı
Ondan kattın kâra kârı
Tutukladın aydınları
Demokrasi demem sana

Bozuk maya tutmaz hamur
Yapmadın yurdu mamur
Kızdı işçi, köylü, memur
Demokrasi demem sana

Der GÖNÜLLÜ Coşkun körsün
Gözün halkı nasıl görsün

Sen düpedüz diktatörsün
Demokrasi demem sana

RECEP BOYALI

HAIN SALDIRI

Mahalleme sorarsan Gazi
Mahallesi
Barikat arkasında geliyor halkın
sesi

Sordum kardeş bu neyin sesi
Hadi sen de göster zafer işareti

Halk yürüyor yüksek ses ile ileri
Bizi yok etmek istiyor birileri
Niçin bulunmaz Gazi faşistleri
Aranıza almayın kirli beyinleri

Hadi koşalım İsmet Paşa
Caddesine

Slogan atalım faşist millette
Sözümü algılar sahip çıkar
devletine

Vurulmuş geliyor bakın kardeşime

12 Mart akşamı hain saldırı
Halkımı ağlatır zulmü güldürür
Faşist laik düşünceli insanları
niçin öldürür
Laikim dersin hadi gel ileri

Karanlığa girme çık ışığa
Öntaş'tan Yavuz'dan doğuya
Kahveyi taniyan insan değil
mağuya

Yolum düşü geldi oraya

AŞIK ABUZER ÇİFTEHAN

İŞÇİ MEMUR ELELE

İşçiler yola dökülmüş
Haklı hakkını aramış
Memurlar Perişan imiş
Dost işçi memur elele

Sağa oyunu vermiyor
Allahı alet ediyor
Saltanatını arıyor
Dost işçi memur elele

Sol hakkımızı verecek
Oyumuz sola gidecek
İşçi de, memurda gülecek
Dost işçi memur elele

Kul Abuzer doğru budur
Alnının teri hakkındır
Doğru tercih sağ duyundur
Dost işçi memur elele

1996'ya MERHABA

Tüm dostlarımızın, canlarımızın, okuyucularımızın
yeni yıllarını şimdiden kutlarız. İşçi sınıfımızın
militan ve birleşik gücünün neleri doğurabileceğini
gördüğümüz 1995 biterken, 1996'nın Türkiye ezilen
sınıfının güzel günlere ulaşmak için umut dolu bir yıl
olduğunu müjdelemektedir. 1996'nın, tüm laik, de-
mokrat ve barış yanlısı güçlerin, başarılarını ilerlete-
cekleri, Türkiye'yi dünyanın sarsılmaz kalelerinden bir
yapmak için omuz omuza mücadele yükseltecekleri bir
yıl olması dileğiyle. Merhaba 1996!

Kervan dergisi çalışanları

TOPLATILDIK

Dergimiz Kervan'ın 54. sayısı, 12. sayfasında yer alan
"Gazi'de Baskılara Son" ve "Göztaltına Almalar Çareniz
Olamaz" başlıklı yazılar neden gösterilerek, İstanbul 3.
Sulh Ceza Mahkemesi tarafından toplatılmıştır.

Asıl suç: İşçi, emekçi halk üzerinde estirilen baskı ve
terörü yazmak değil, bunu yapmaktır.

Biz doğru bildiğimizi yaymaya, işçi-emekçi halkımızı
tehlikelere karşı uyarmaya, her türlü saldırılara rağmen
gerçekleri yazmaya devam edeceğiz.

KERVAN DERGİSİ

Bedir Yoldaşımız Kavgada Bizimledir

31 Aralık 1995, TKP'nin önde gelen neferlerinden biri, Dr. Bedir Aydemir yoldaşımızın aramızdan ayrılmasının yedinci yılı.

askerliğini yapmak için Türkiye'ye döndü. TKP'nin o zamanki merkez organı Atılım'ın Türkiye'de basılmasını gerçekleştiren ilk gizli matbaayı o kurdu.

1976-77 yıllarında Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nde (ODTÜ) öğretim üyeliğini yaptı. 1977 sonunda buradan ayrılıp İstanbul'a yerleşti. Boğaziçi Üniversitesi'nde öğretim üyeliği yapmaya başladı.

O dönemde kurulan Türkiye Barış Derneği içinde çalışmaya başladı. Bilgi ve yetenekleri ve üstün kişiliğiyle bu örgütte de kısa sürede saygın konuma geldi. Derneğin merkez yürütme kurulu üyeliğine seçildi. Dernek yöneticisi olarak çeşitli ülkeleri ziyaret etti.

İngiltere'de tanıştığı Polonyalı kız arkadaşıyla 1971'de evlendi. İki 1978, ikincisi 1980'de iki oğlu oldu.

İlk eşinden ayrıldıktan sonra, 1984'de Alman asıllı eşiyle ikinci evliliğini yaptı.

1979'da TKP içindeki Leninci-opörtünist ayrışması patlak verdiğinde, kendi gerçek adıyla ve Barış Derneği merkez yürütme kurulu üyesi olarak, İşçinin Sesi'ne bir mektup yazdı. Devrim ve komünizmden yana olduğunu vurgulayarak, ikircimsiz Leninci kanatta yerini aldı.

Bir süre sonra İngiltere'ye geldi. 1982-83 döneminde partinin merkezi yönetim işleriyle uğraştı. Fransa ve Almanya'da kalarak örgütsel çalışmalar yürüttü.

Ben, Bedir yoldaşa ne yazık ki son zamanlarında tanıştım. Bu yüce insanla kısa bir dönem için bile olsa tanıştığım için çok bahtiyarım, kendimi şanslı sayıyorum. O amansız hastalığın tahammül edilemeyecek ağrıları içinde son günlerini yaşarken bile, İşçinin Sesi'nin yeni sayısında neler olduğunu sorardı. Örgüt çalışmaları nasıl gidiyor diye sorardı. İkrar verdiği davaya bu denli, ömrünün her anını adanmış ender önderlerden biriydi. Son nefesini, "Yaşasın Komünizm! Yaşasın Partim!" diyerek verdi.

Sözlerini kendi yazdığı marşta;

Fabrikalardan gelen ses
Haydi kavgaya
İşçinin Sesi'dir bu ses
Haydi Utkuya
İşçiler silahlanın
Devrim için hazırlanın

Gecekondu ayaklandı
Haydi kavgaya
Köyler savaşa uyandı
Haydi utkuya
İşçiler silahlanın
Devrim için hazırlanın

Yürüyor devrim ordusu
Haydi kavgaya
Burjuvazinin kabusu
Haydi utkuya
İşçiler silahlanın
Devrim için hazırlanın

İktidarı zaptedelim
Haydi kavgaya
Demokrasi için tek yol devrim
Haydi utkuya
diyen yüce komünisti, yoldaşımızı, insanı, önderi saygıyla anıyor, kavgamızda yaşıyoruz.

11 Şubat 1947'de İstanbul'da doğdu. Babası Almanya'da eğitim görmüştü. Çeşitli şeker fabrikalarında çalıştıktan sonra Alpullu Şeker Fabrikasının genel müdürü oldu. Ana tarafından ailesi toprak sahipleriydi.

İlkokula 1952'de Turhal'da başladı. Bir süre Uşak'da devam etti. Tekrar Turhal'a yerleşerek burada bitirdi.

İlkokul bitince, Kayseri'deki Talas Amerikan Koleji'ne girdi.

Çocukluk yıllarının önemli bir bölümü şeker fabrikaları içinde ve çevresinde, pancar üreticilerinin çocukları arasında geçti.

Anne tarafı toprak sahipleriydi ama, halı dokumacılığı ve gül yetiştiriciliğiyle de uğraşırlardı.

Talas Koleji, Amerikan misyonerlerince kurulmuştu. Okulda yaşam, kısmen bütçenin yoksulluğundan, kısmen de ilkesel nedenlerle zor koşullar altında sıkı disipline dayalıydı.

1961'de Talas'dan mezun oldu ve İstanbul'da, şimdi Boğaziçi Üniversitesi Robert Yüksek Okulu olarak bilinen Robert Koleji'ne girdi. Eğitimin yanısıra kültürel faaliyetlerle de yakından ilgilendi. Folklor kulübü çalışmalarına katıldı. Ruhi Su tarafından yönetilen bir koro örgütledi. Bu koro bir yıl kadar çalıştı ve çok başarılı oldu.

Bu faaliyetler, daha sonra, 1964-65'de İstanbul'daki öğrenci hareketinden esen devrimci rüzgarlarla denk düştü. Folklor kulübü ve koro, Robert Kolej öğrenci hareketinin İstanbul'daki üniversite öğrenci hareketi'nden yalıtılmışlığını kırmada olumlu bir rol oynadı. İstanbul Üniversitelerindekine benzer bir çizgi, bazen sağcıların, bazen de legal sosyalist hareketin etkisi altında Robert Koleji'de gelişti.

1968'de Robert Koleji'den elektrik mühendisi olarak mezun oldu. Burs alarak, master yapmak üzere Londra Üniversitesi'ne başladı.

1968'lerde, Avrupa'da işçi, öğrenci hareketleri patlak vermişti. İngiltere'de de öğrenciler hareketlenmişti. Bu dönemde, İngiltere Türkiyeli Öğrenci Federasyonu'nda siyasallaşma eğilimi hızlanmaktaydı. Bedir yoldaş, bu dönemde İTÖF çalışmalarına aktif olarak katılıyordu. 1971-74 yılları arasında İTÖF başkanlığı yaptı.

Yine aynı dönemde, sosyalist bir yığın örgütü olarak İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği'nin (İTİB) kuruluş çalışmalarında görev yaptı. Kurulduktan sonra da çalışmalara aktif olarak katıldı.

1973'de Veli Dursun yoldaşın teklifiyle TKP'ye üye oldu. Aynı sıralarda, Londra'yı kasıp kavuran Wimpy grevlerinde ön saflarda militanca savaştı.

Örgüt çalışmalarını aksatmadan doktora da tamamladı. 1975 yılında

KERVAN

■ Aylık dergi. ■ Sahibi: Genel Ajans Ltd. Şti. adına İsmail Yıldırım ■ Sorumlu yazı işleri müdürü: Semih İra ■ Merkez yönetim bürosu: Piyerloti Cad. No:17/4, Çemberlitaş, İstanbul. Tel:0212-516 84 64 ■ Temsilcilikler: ■ Gaziosmanpaşa: Ayhan Yöle, Zübeyde Hanım Mah. Sultan İshani, No:4/2, Dörtöl Tel:0212-536 96 01 ■ Halkalı: Eyüp Barışık, Kuruçeşme Cad. Çiçek Sok. No:19/A Hasanoglunderesi-Alunşehir ■ Kartal: Niyazi Şahin, Hamam Sok. İdeal İşmerkezi, No:4/4 Tel:0216-353 57 25 ■ Okmeydanı: Neşe Çolakoglu, Piyalepaşa Mah. Piyalepaşa Cad. No:148 Kat:2 Tel:0212-250 9338 ■ Tuzla: Ahmet Karataş, Yayla Mah. Hatboyu Cad. Yıldız Sok. No:6 ■ Adana: Ali Güneşer, PTT Evleri, 1233/6 Sok. No:26, Yüreğir Tel:0322-329 61 02 ■ Adıyaman-Gölbasi: Niyazi Arslan, Asfalt Cad. Tam Elektronik, No:84/6, Gölbasi ■ Antakya: Alaeddin Baklacı, Meydan Mah. Anneplik Cad. B.Leyla Pasajı No:26/2 Tel:0326-213 65 82 ■ Bursa: Ender Can Genç, Çakır Hamam Temiz Cad. Sütmen İshani, No:39/3 Tel:0224-223 76 56 ■ Erzincan: Özgür İhtiyar, Cami-i Şerif Mah. Sivas Cad. 24300 Refahiye ■ Gaziantep: Hüseyin Keskin, Seferpaşa Mah. Çamurcu Sok. No:45 27400 Şahinbey ■ İzmir: Emin İra, 440. Sok. No:7/5 Konak ■ İzmit: Muradiye Yılmaz, Fethiye Cad. Salim Efendi Sok. Alemdar İş Merkezi No:4 Tel:0262-324 03 74 ■ Manisa: Rıza Hoşgökşen, Akgedik Köyü Tel:0236-246 92 43 ■ Salihli: Tacettin Demir, Seyrantepe Mah. İnönü Cad. No:93 ■ Turgutlu: Akın Karayigit, Altay Mah. Akgün Sok. No:6 ■ Zile: Sadık Çıkrıkçıoglu, Uzun Çarşı, Galeri Sok. No:6 Tel:0356-327 34 71 ■ Zonguldak: Ali Arı, Nizam Cad. Uzunçarşı, No:406 Tel:0372-323 33 37 ■ Avrupa Genel Temsilciligi: Murtaza Dersimli, P.O.Box 1822, Londra N1, İngiltere. ■ Diğer yurtdışı temsilcilikleri: ■ Fransa: Şanver Şen, c/o 37 Rue d'Hauteville Paris 75010. ■ Almanya-Frankfurt: Şirin Günel, Berliner Str. 5, 6236 Escham ■ Almanya-Münih: Hikmet Yalçın, Lessing Str. 41, 85757 Karlsfeld. ■ İsviçre: Ahmet Kısa, 7 Rue de Lancy, 1227 Carouge, Cenevre. ■ Avustralya: Eyüb Aydoğmuş, P.O.Box 5072, University of Canberra ■ Hollanda: Hüseyin Keleş, Bart Venhallenplein 72, 3122 TD Schiedam ■ Rusya: Yevgeni Paşintsev, 29-2-215 General Belov St. Moscow 115563 ■ Basım öncesi hazırlık: Genel Ajans. ■ Baskı: İlcak ■ Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme/kısaltma hakkı dergimize aittir. Hiçbir yazı geri verilmez. ■ Yıllık abone bedelleri: Yurtiçi: 300 000TL, İngiltere: 17 Sterlin, Almanya: 120 DM, Fransa: 300 FF, Hollanda: 90 HFL, İsviçre 100 SFr, Amerika 80 \$, Avustralya: 80 \$. ■ Havaleler: Fikriye Kaya adına, Posta Çeki Hesap No:650143 veya Yapı Kredi Bankası, Çemberlitaş Şubesi Hesap No: 0100280-7

KERVAN'IN İÇİNDEN

- 5 **SEÇİMLER**
24 Aralık genel seçimleri ve demokrasi cephesi. *Sabri Yücel*
- 6 **SENDİKAL BİRLİK**
Daha güçlü, daha etkili sendika için seçeneğimiz birliktir. *Muharrem Uçan*
- 8 **ALEVİLİK TARİHİNDEN**
Aleviliğin "Ütopya"sı: Rıza Kenti'nde canı cana, malı mala katmak. *İsmail Kaygusuz*
- 11 **GENÇLİK**
Gençlik işçi sınıfının yolunda.
- 12 **KERVAN SÖYLEŞİSİ**
Ezilenlerin, acı çekenlerin sesi Sanatçı-Ozan Şahturna: İnsanlık bahçesinde buluşacağız.
- 18 **DEDELER KONUSUYOR**
Hüseyin Avni Koluvaçık Dede: Dede ile talip arasına kimse giremez.
- 21 **DERNEKLERDE TASFİYECİLİK**
Avusturalya'da, Alevi Kültür Merkezi'nde emek yanlısı güçleri tasfiye girişimi

24 Aralık Genel Seçimleri ve Demokrasi Cephesi

Şu andan itibaren sol, demokrat güçlere düşen en önemli görev, bir günü, bir saati dahi heba etmeden derlenip toparlanmaktır. Yapılacak şey, Barış ve Demokrasi Cephesi adaylarını, onların olmadığı bölgelerde ilerici bağımsız adayları desteklemektir. Her birey, her örgüt çevresindeki demokrasi güçlerini seferber etmelidir.

SABRİ YÜCEL

Işçiler, köylüler, emekçiler, gençler! Türk, Kürt, Alevi, Sünni tüm ezilenler!

24 Aralık 1995 tarihinde ülkemizde bir (erken) genel seçim yapılacaktır. Yarım yüzyıllık demokrasi tarihimizde birçok genel seçim yaşadık. Bir ülkenin geleceğe dönük politik, ekonomik ve sosyal yazgısında genel seçimlerin önemli belirleyenlerden olduğunu biliyoruz. Her genel seçim ülke açısından önemlidir. Ancak 24 Aralık genel seçimleri demokrasi tarihimizin en önemli, en hasas genel seçimlerinden birisi olacaktır.

Türkiye’de 12 Eylül darbesinden sonra oluşan siyasal yapılanmalar, genel olarak ırkçı, şöven, gerici ve çapulcu bir temele oturtulmuş ve bu bozuk-yoz yapılanmalar ekonomiden siyasete, sosyal yaşamdan kültürel ortama dek ülkenin yazgısına egemen olmuşlardır.

Kendilerini liberal ve sosyal demokrat olarak tanımlayan siyasal örgütlerin (kişilerin) gaflet ve dalaleti, egoist, pragmatist, oportünist icraatları yüzünden, 65 milyonluk koskoca bir ülke korkunç bir kara tehlikenin eşiğindedir bugün.

Lafı dolandırmayalım; sorunun adını net ve açık bir biçimde koyalım: Bu kara tehlike siyasal İslamcı (şeriat) ve ırkçı-şöven (faşizm) ideolojileridir!

Bu insanlık ve uygarlık düşmanı kanlı ideolojileri temel alan siyasal örgütler (kadrolar) 24 Aralık genel seçimlerine olanca güçleriyle asılacaklardır! Liberal ve sosyal demokrat siyasilerin bitmez tükenmez aymazlıklarını gayet iyi değerlendiren şeriatçı-faşist güçlerin bu seçimlerden başarıyla çıkmaları o denli uzak bir olasılık değildir.

24 Aralık genel seçimleri Türkiye için tarihsel bir dönemeçtir. Yaşamsal bir sınavdır. Bugün Türkiye’de hem sağ-liberal kesimler, hem de sosyal-demokrat ve sosyalist kesimler dağınıklık içerisinde. Bu politik zaafiyetten en çok yararlananlar da şeriatçı ve faşist kesimlerdir.

Türkiye’de sağ-liberal partilerin oldum olası demokrasi sorunları olmamış, makyavelist politikalarla işi götürmek istemişlerdir. Zaten faşizmi ve şeriatı besleyenler de

dığı, sağlıklı seçim yaptıracak yasaların çıkartılmadığı bir tuhaf genel seçim!

Şu andan itibaren sol, demokrat güçlere düşen en önemli görev, bir günü, bir saati dahi heba etmeden derlenip toparlanmaktır. Yapılacak şey, Barış ve Demokrasi Cephesi adaylarını, onların olmadığı bölgelerde ilerici bağımsız adayları desteklemektir. Her birey, her örgüt çevresindeki demokrasi güçlerini seferber etmelidir. Demokratlar, sosyalistler, Alevi-Sünni tüm ileri-

Demokratlar, sosyal demokratlar, sosyalistler, devrimciler, ilericiler!

Türkiye’yi yeni yüzyıla bilim ve uygarlık ışığıyla götürmek isteyen tüm yurtsever güçler!

hep onlar olmuştur.

Önümüzdeki zaman çok kısadır. Yine liberallerin ve sosyal demokratların geleneksel aymazlıkları sonucunu aldı-bitti bir genel seçimle karşı karşıyayız. Sekiz milyona yakın seçmenin kütüklere yazılma-

ciler, devrimciler faşistlere-şeriatçılara, bu karanlık güçlerle içiçe geçmiş, seçim işbirliği yapmış liberallere karşı omuz omuza, amansız bir savaşım vermelidirler.

Gün birlik ve dayanışma günüdür! ●

Daha Güçlü, Daha Etkili Sendika İçin Seçeneğimiz Birliktir

Sendikalar işçilerin çıkarları için mücadelelerinde yalnızca işverenlerin belirli bir siyasetine değil, tüm kapitalizm aygıtlarına çarparlar ve bunun sonucu bu sorunlar üzerinde tavıra itilirler. Sendikal birliğin yaşama geçirilmesi bu anlamda bugün vazgeçemeyeceğimiz bir değerdir.

Bugün Türkiye'de işsiz işçiler ile birlikte sayıları 10 milyona yaklaşan ücretlinin ancak 2 milyonun altındaki bir bölümü sendikalıdır. Sendikasızlık örgütsüzlük demektir. Türkiye işçi sınıfının bugün sendikalara her zamankinden fazla ihtiyacı vardır.

Günümüzde kapitalist ülkelerin tümünde sendikalara karşı sistemli ve sürekli bir saldırı söz konusudur. İşçi hakları devamlı olarak tehdit altındadır.

Sendikaların Türkiye işçi sınıfının mücadelesinde önemi artıyor olmasına rağmen, sendikalar dışında alternatif örgütlenmelere gidileceğine, sendikaların güçlendirilmesine çalışılmasının daha yararlı olacağı konusunda kuşku yoktur. Bunun için tartışılması gereken konu sendikanın özelliklerinin ne olması gerektiğidir. Bu özelliklerin hangi sendikal örgütlenmede bulunduğu veya hangi sendikal örgütlenmenin bu niteliklere kavuşturulabileceğidir. Üzerinde durulması gereken diğer bir nokta ise işçi sınıfının sendikal hareketinin birliğidir.

Sendikal hareketin birliği, her zaman uğrunda mücadele edilmesi gereken bir amaç değildir. Her zaman bu birliği sağlamanın nesnel koşulları da olmayabilir. Ama belirli tarihsel koşullarda sendikal birliğin savulması ve gerçekleştirilmesi, daha ileriye gidişin aracı olabilir. Bugün sendikalara yönelik sistemli ve sürekli saldırı koşullarında, en temel sendikal hak ve özgürlükler ve daha iyi bir dünya için mücadele temelinde sendikal birlik, işçi sınıfını daha ileriye götürecek bir uygulamadır.

Dünyayı ve düzeni değiştirmek ve sürdürmek isteyenler hep olacaktır. Değişme yanlısı olanlar içinde de

değişim süreci konusunda ayrılıklar çıkması doğaldır. Ancak öyle koşullar oluşabilir ki, bu konulardaki ayrılıklara ve bu ayrılıkların sendikal plana yansımış olmasına karşın sendikal hareketin birliği sağlanabilir ve korunabilir.

Türkiye'de sorun bu niteliktedir.

Sendikal birliğin mümkün ve ulaşılabilir olduğu dönemlerde, siyasi partiler sendikalarla ilişkilerini gözden geçirmek gereğini duyarlar. Bu koşullarda görülen genel eğilim, sendikaların siyasi partiler karşısında bağımsızlıklarını arttırmalarıdır. Çeşitli farklı siyasi örgütlenme ya da akıma bağlı olan sendikal örgütlenmeler bu siyasi yapılar karşısında özerkliklerini arttırarak, sendikal birliği sağlama çabasına girerler.

Türkiye'de işçi sınıfının parlamento seçimlerine yansıyan siyasi tercihleri oldukça geniş bir yelpazede dağılım göstermektedir. Türkiye ekonomisinin bunalımdan kurtulması ve dünya kapitalizmi ile günün koşullarına uygun yeni bir işbölümüne gitmesi için öngörülen istikrar programı, sendikacılık hareketini bir bütün olarak karşısına almıştır.

Bugün Türkiye sendikacılık hareketinin ekme, barış, özgürlük, demokrasi ve iş olanaklarının yaratılması amacıyla birliğin sağlanmasının gerekli ve yeterli koşulları vardır ve birlik sağlanmalıdır. Ancak bu birliğin ileriye dönük olarak gerçekleştirilebilmesinin yolu, siyasi görüş ayrılıklarının üstünün örtülmesi değil, çok geniş bir hoşgörü ortamında ayrılıklara karşın birliğin sağlanmasından geçmektedir. Bu da ancak ortak amaçlar için ortak bir politika güdülmesi ile gerçekleştirilebilir. Siyasi

partiler ile örgütsel bağ ise sendikacılık hareketini bölünmeye götürecektir. Bugünkü parlamentodaki siyasi partilerin ve özellikle kendilerine sosyal demokrat diyen partilerin toplumsal ve siyasal yapıya ve dinamiklere bakışı sınıfsal değildir. Sendikalara ve çalışma yaşamına ilişkin derli toplu programları bile yoktur.

Böyle bir bölünme bugün yararlı değildir.

Demokrasi, ekme, barış, özgürlük ve iş olanakları için, yasalarda mevcut tüm hakları sonuna kadar kullanmayı ve Anayasa ve yasaları demokratik ve yasal yollardan değiştirmeyi amaçlayan bir sendikal platform oluşabilir. Bu platformda 1980 öncesi hoşgörü-süzlükleri, ihbarlıkları, tasfiyecilikleri, kısa vadeli hesaplarla sendikaları zayıflatmayı göze alabilme uygulamaları görülmezse ve sendika içi demokrasi uygulanırsa, sendikacılık hareketinin birliği ileriye dönük bir programı etrafında sağlanmış olur.

Türkiye sendikacılık hareketi, kendi deneyimleri, karşı karşıya bulunduğu sürekli ve sistemli saldırı, dünyanın çeşitli ülkelerindeki deneyimler ışığında sendikal birliğini oluşturabilir.

Sendikalar, işçi sınıfının uzun mücadelesi süresince kendi için yarattığı örgütleridir. Sınıf mücadelesi, işçi sınıfını iktidardaki güçler ile karşı karşıya getirir. Bugün birçok sorunumuzda karşı karşıya geliyoruz. Ve iktidardakiler, iktidarlarını sürdürmek için yeteri kadar aygıtla sahipler. İşçi sınıfının tek gücü ise sayısı ve üretimde tuttuğu belirleyici yeridir. Bu güç sınıf bilinci olmadan, sendikal örgüt olmadan ve bugün için zorunlu olan sendikal birlik olmadan bir hiçtir.

Sendikaların ayrı konfederasyonlarda varolması, özel durumlarının ayrıcalıklı bir faaliyeti haklı çıkarmasına karşın, yine de tekelleşme ve kapitalizm olgusu işçilerin istemlerini büyük oranda birleştiren bir olgudur. Ülke çapında işçi kitlelerini birleştiren ortak çıkarların amaçlanması giderek daha büyük önem kazanıyor. Bu amaçlar hükümetin ve sermayenin amaçlarını birleştiren bütünsel bir dirençle karşılaştığı için. [BUGÜNKÜ ASGARİ ÜCRET TESPİT KOMİSYONUNA İŞVEREN VE HÜKÜMET TEMSİLCİLERİNİN KATILMAMASI, ANAYASA DEĞİŞİKLİKLERİNDE SENDİKALAR YARARINA ÖNEMLİ DEĞİŞİKLİKLERİN OLMAMASI GİBİ] daha genel sorunlarla karşı karşıya gelişlere, ortak sorunlara yol açıyor.

Değerlendirmeye çalıştığımız sendikal birlik konusunun bir başka önemli yanı ise, ideolojik farklılıklar sonucu anlayışsızlıklardır. Birlik öncesi sendikalar kendilerini tanımlamalıdır. Ve sendikalar kendini bir kitle örgütü, bir sınıf örgütü, demokratik bir örgüt olarak tanımlamalıdır. Onun üzerinde oturduğu temel, varlığının temeli ideolojik bir birliğin değil ortak çıkarların varlığıdır. İşçi sendikası için ortak çıkarlar sınıf mücadelesinin gerçeklerine dayanır.

İdeolojinin, sendikanın varlığı, hatta üye olmasına için kistas olmaması, ideolojik mücadelelerin olmadığı anlamına gelmez. Bu ideoloji sendikanın kuruluşunun temeli olan çıkarlarla ilişkilidir. İşçi sendikasının temel görevi, en başta ve sürekli olarak, işçilerin ekonomik istemlerini savunmaktır. Ancak bu, kapitalist toplumun koşulları içinde olduğundan, bu toplumun gerçeklerinin bilinmesini zorunlu kılar. Ve bir dizi ekonomik ve toplumsal sorun konusunda belirli bir tavır gerekir. Tüm bunların ideolojik bir görünümü vardır.

Sendikalar işçilerin çıkarları için mücadelelerinde yalnızca işverenlerin belirli bir siyasetine değil, tüm kapitalizm aygıtlarına çarparlar ve bunun sonucu bu sorunlar üzerinde tavıra itilirler. Sendikal birliğin yaşama geçirilmesi bu anlamda bugün vazgeçemeyeceğimiz bir değerdir. Ve sendikalar dayanışma bilincinin doğmasına, ekonomik amaçların gerçekleştirilmesine hizmet etmelerinde, genişlikleri oranında başarılı olurlar. Ancak güçlü ve geniş bir sendika, çağdaş işçi sınıfının halihazır çıkarlarını ve gelecekteki çıkarlarını, yani, işgücü satıcısı olarak çıkarlarını ve toplumun çıkarlarını ele aldığı zaman, sınıf mücadelesini başarı ile yürütebilir.

Yine bugün önemli sorunlar üzerinde ayrı anlayışların olması, birçok sendikanın varlığını haklı çıkarmaz. Sendika çoğulculuğu değişik anlayışların varlığının kaçınılmaz sonucu değildir. Bugün bunu aşma sorumluluğu ile

Sendikal Birlik

karşı karşıyayız.

Birbirimize karşı anlayışsızlıkların sonucu işçi sınıfı kültürü dediğimiz kültür de aşınmaya uğramaktadır. Geçmiş yıllarda entellektüeller, aydınlar, sosyalistler, radikal düşüncede olan pek çok kişi kendilerini işçi sınıfı hareketiyle, sendikalarla bağlantılı kılmak gereğini hissederdiler, kendilerini işçi sınıfıyla bağlı olarak düşünürlerdi. Son yıllarda aydınlar artık işçi sınıfı hareketiyle, sendikalarla bu tür bir özdeşleşme, yakınlaşma arzusunu ortaya koymuyorlar ve uzaklaşıyorlar. İnaniyoruz ki, sendikal birlik yolunda atılacak adımlar bu tür uzaklaşmaların da yolunu kapatacak, geniş kesimlerle daha güçlü anlayışlar geliştirecektir.

Bugün işkolumuzda sendikal rekabetin, olumsuz sonuçlarını gerek üyelerimiz ve sendikamız, gerekse Genel-İş çok sıcak bir biçimde yaşamaktadır. Kimsenin bundan kârlı çıktığı söylenemez. Benzer sendikal anlayışlar içerisinde bulduğumuz, birlik için önemli olmayan küçük noktalar dışında bir çelişkimiz

olmadığına inandığımız Genel-İş sendikası ile, sendikal birlik yolunda adımlar atabileceğimiz gerçeğini kimse yadsıyamaz. Kişisel çıkarlar, sendikal çıkarların önüne geçmez ise, birlik olmanın önünde bir engel olmadığı inancını taşıyoruz.

Bugüne kadar ki karşılıklı olumsuzlukları, anlayışsızlıkları, üyelerimizin aylar süren hak kayıplarını gündemde tutma yerine, genel sorunlarımızı nasıl aşacağımızı konuşursak, belirli ülkelerde bulursak ve en önemlisi SENDİKAL BİRLİKTEN YANA İSEK, daha güçlü bir sendika şansımızı yok etmeye hakkımız yoktur. Biz Genel-İş ile bunun koşullarının var olduğuna inanıyoruz. İşçi sınıfının mal varlığı üzerindeki hesapları bir yana bırakma zorunluluğunu hayat dayatır olmuştur. İşçi sınıfının mal varlığı üzerine ipotek koymaya, işçilerimize ipotek koymaya kimsenin hakkı olmadığını kabul etme durumundayız. Sendikal çalışma yerine, birbirimizi yeme, çeşitli ayak oyunlarına başvurma yöntemlerini terk etmeliyiz. İşçilerin mal varlığının tek sahibi işçilerdir. A ya da B sendikasının

hizmet üretmesi, birikimleriyle bazı değerlere sahip olması, işçilerimizden elde edilen değerlerin üzerinde pazarlığı haklı çıkarmaz. Tek hak, işçilerin bugünkü ve yarınki çıkarlarıdır. Bunu böyle kabullendiğimiz sürece varız, birliğimizin temelini atabiliriz.

Bugüne kadar işverenlerin politik yapılarından yararlanma yöntemiyle örgütlenme çalışmalarının sendikalara, işçilere birşey kazandırmadığı yaşanarak görülmüştür. Bu yola başvuran sendikalar bugün bunun faturasını ödemektedirler. Ama ne yazık ki, hâlâ bu yöntemi kullanma eğiliminde olan pek çok sendikacı arkadaşımız vardır. Benzer gelişmeleri bu kez de Hizmet-İş'in çalışmalarında görüyoruz. RP'li belediye başkanlarından yararlanma eğilimleri, şu an kısmen gelişme gösteriyor. İşçilerin örgütlenmesi yolunun bu olmadığı herkesce bilinmesine rağmen, yine de bu yol deneniyor. Kimi yerlerde başarılı oluyor gibi görünmesine karşın, temelde genel sendikal harekete zarar verici sonuçları ürettiğini uzun vadede görmemizlik gibi bir yanılgıya düşmemeliyiz. Anlık, günlük çıkarlar uğruna,

gelecekteki çıkarlarımızı şimdiden bir kenara itemeyiz. Buna engel olma görevi yine bizlerindir.

BELEDİYE-İŞ SENDİKASI olarak, gündemimizden hiç düşürmediğimiz sendikal birliği bundan böyle de savunma geleceğiz. Bu yolda attığımız her adıma bir yanıt bulmak istiyoruz. Ve bu yanıt işkolumuzun diğer sendikalarından bekliyoruz. Suskun, sessiz ya da olumsuzlukları öne çıkarma, kimi haklı gerekçeler bulma çabaları yolunun aranmamasını istiyoruz. İşkolumuz işçileri, çıkmaz yola itildiklerini görebilecek yetenektedirler. Sorumlulardan bunun hesabını soracak güçtedirler. Birliğe engel olan hiçbir şey haklı gösterilemez. Ortak noktalarımız, birlik için artılarımız çok fazladır. Ve birliğin başkaca da ALTERNATİFİ YOKTUR.

Ya bu yolu seçeceğiz, ya da kısır çekişmeler içerisinde olmaya devam edeceğiz. Belediye-İş Sendikası birliğe zarar verici olumsuzlukları tercih etmeyecektir. **SEÇENEĞİMİZ BİRLİKTİR.**

Muharrem Uçan,
Balıkesir

Halkımızın haklı istemleri burjuvaziye köşeye sıkıştırdı

“Pastayı” yiyemeyeceksiniz

Halkın, mevcut partilere karşı güvensizliği, kızgınlığı giderek artıyor. Türkiye’de artık halk, gelişen haksız olaylar karşısında kendiliğinden tepki göstermeye başlamıştır. İşte bu haklı tepkiler karşısında burjuvazi köşeye sıkışmış durumdadır.

Türk burjuvazisi son aylarda müthiş bir kriz içinde. Burjuva siyasetçileri artık halkı kandırmayacakları bir hale gelmiş durumdadır.

Bu durum burjuva basına da çok açık olarak yansıyor. Çünkü aynı krizi burjuva basında yaşıyor. Artık çıkarmış oldukları gazeteleri, dergileri, vb. yayınlarını satmakta zorlanmaktadırlar. Gazeteler, reklamlar ve ceviz kabuğunu doldurmayacak “haber” dedikleri dedikodularla doldurulmaktadır.

Oysa diğer taraftan halkımızın bir sürü sorunları var. Bunlarla ilgilenmiyor. Çünkü, bu sorunlar temsil etmiş olduğu sınıfın çıkarlarına ters düşmektedir. Tabii gazetesini de satmak zorunda ki, yayın hayatını sürdürebilsin. Onlar da, bu işin çözümünü bulmuşlar! Hiç boş durmuyor, hemen kuponlar yayınlamaya başlıyorlar. Televizyon, buzdolabı, çamaşır makinası, vb. hediyeler veriyorlar. Halkımıza pis siyasetlerini bu yolla aşılama devam ediyorlar.

Bu krizi bu denli açık gösteren sadece bu kadar değil. En önemlisi hükümet yıkıldı. Sosyal demokratlar yine o tarihsel misyonuna büründü, ve “işçi sorunlarında çözüme varılmadan bu hükümetin içinde yer alamayacağız” dediler. Tabii bunu da çok kısa sürede açık etti. Bütün liderler birbiri ile hızlı bir şekilde temaslara ve ağız dalaşlarına girdiler. Anlaşamadılar. Peki niçin bunlar anlayamıyorlardı? Ne idi alıp veremedikleri? Burada akla binbir türlü cevap gelebilir: “Ülke sorunlarının çözümü, arada daha önce olmuş sürtüşmeler” vb. Yok, bunların hiçbirisi değil tabii ki. Temel sorun koltuk kavgasıdır. Sorun ortadaki “bu pastayı” paylaşamamalarıdır.

Bu süreç içinde hepsi bir anda “işçi dostu!” bir tavıra büründüler. Amaçları ortadaki pasatayı kaçırmamak için

işçileri oyunlarına alet etmekte. Bütün bu gelişmeler, Mecliste son güvenoylamasına da yansdı. Güvenoylaması sonrası süreçte ise, yine olan işçilere oldu. Birçok yerde işçilerin sözleşmeleri henüz imzalanmadı, bir çoğunun ise grevleri hükümet tarafından tek taraflı olarak erteledi. Grevleri ertelenmeyen yerlerde de, çok cüzi miktarlarda bir paraya anlaşma imzalandı. Örnek verecek olursak, karayollarında çalışan daha önce 15 milyon maaş alan bir işçi, yapılan sözleşmeler sonrası yaklaşık 18 milyon alacak. 18 milyon da bu işçinin cebine giren miktar değil, bunun yaklaşık 1.8-2 milyon yemek masrafı diye kesiliyor. Daha bir dolu kesinti. Bu rakkamları, bir televizyon programında bir işçi eşi anlatırken, programda bulunan bir bakana sordu: “Bir işçiye 15 milyon maaşı çok görüyorsunuz. Siz

90 milyon maaş alıyorsunuz. Bu nasıl adalet. Vicdanınız rahat mı?” şeklinde soruya televizyondaki bakandan cevap gelmedi tabii. Aradaki uçurumun O da farkında, ama işine böyle geliyor. Yaptığı, Türk-İş başkanı Bayram Meral’i suçlamak oluyor. Böylece konuyu saptırmaya çalışıyor.

Ama işçi sınıfımız suçlunun kim olduğunu çok iyi biliyor. Sendikasının haklılığına inanmış bir işçi yığını, Türk-İş’in grev çağrısına yoğun bir katılım ile destek vermiş, Ankara’da meydana toplanmış, haklı istemlerini haykırmıştır. Ve sendikasına olan güvenini, “Türk-İş neredeyse bizde ordaysınız” şiarıyla, burjuvaziye karşı örgütüne ne denli sahip çıktığını ve çıkacağını göstermiştir. Yapılması gereken, tam da işçinin yaptığı gibidir: Tek ve büyük örgütlülüğe sahip çıkarak, Türk-İş’i devrimcileştirilmektir.

Türkiye’de halkımızın haklı istemleri, burjuvaziye köşeye sıkıştırmıştır. Burjuvazi bu defa da, “seçim hükümeti” kurmaya yönelmiş durumda. Bu seçim yaygaralarının mali külfetini de yine işçi-emekçi sınıfımıza yükleyecektir. Türkiye’de artık halk, gelişen haksız olaylar karşısında kendiliğinden tepki göstermeye başlamıştır. İşte bu haklı tepkiler karşısında burjuvazi köşeye sıkışmış durumdadır.

Bizlere düşen görev, halkımızın haklı tepkisini, örgütlü ve bilinçli bir tepki haline getirmektir. Gücümüzü, militan, daha derli-toplu ve kenetlenmiş bir güce çevirmektir. İstemlerimizi elde edebilmemiz için, halkımızın haklı birliğini sağlamak zorundayız. Bunun için haydi, hep beraber daha güçlü, daha militan eylem birlikteliğine doğru!

Salih Kırmızı

Aleviliğin ‘‘Ütopya’’sı: Rıza Kenti’nde Canı Cana Malı Mala Katmak

İSMAİL KAYGUSUZ

Bir değişik dünyadan, içinde paranın-pulun geçmediği ve bireylerin birbirinden, toplumun bireyden ve bireyin toplumdan razı olduğu bir dünyadan sözedeceğiz. Bu dünyada senin-benim yoktur; bizim var, herkesin var. Kimsenin malı mülkü yok ve kimse kimseyi sömürmüyor; sevgiyle emeği birleştirmiş, ürettiklerini meydana koymuşlar, yani ‘‘canı cana, malı mala katmış’’, herkes birbirinden razı ve mutlu yaşıyorlar.

K. Marks, ‘‘Manifesto’’da:

‘‘Mülkiyet ilişkileri sürekli olarak değişikliklere, tarihi dönüşümlere uğramıştır... Komünistler, teorilerini tek formülle özetleyebilirler: Özel mülkiyetinin ortadan kaldırılması.’’ demektedir.

Marks’ın yaşadığı yıllardan önce, bilinmeyen bir dünyanın bir kentinde; özel mülkiyet ortadan kalkmış, alım-satım yok ve her şey herkesin, herkes çalışıyor ve her şeyden yararlanıyor.

Bu kent Thomas More’un (1478-1535) ‘‘Nova Insula Utopia (Yeni Ütopya Adası)’’sındaki dünyaya da benziyor, Tomaso Campanella’nın (1568-1639) yazdığı ‘‘Civitas Solis (Güneş Kenti)’’ne de.⁽¹⁾ Ama aynı değil ve onlarınkinden ileride. Onların kafalarında yaratıp yazdıkları dünyalarda, ‘‘canı cana, malı mala katma’’ eksikliği var. İnsan ilişkileri, toplumsal yargılama ve davranış biçimlerinde insan sevgisinin belirleyiciliğini göremiyoruz. Üstelik Ütopya’da köle sınıfı vardır. Ama aşağıda anlatacağımız Alevi Ütopyası, aynı yüzyıllarda yaratılmış olmasına rağmen bunlardan çok daha ileride ve Komünizme çok daha yakındır.

Bu kent, Aleviliğin *Rıza Kenti*. 15. yüzyılın ortalarından 16. yüzyılın başlarına dek süren ve sonunda uzun ömürlü olmasa da kendi devletini kuran Alevi Türkmenlerin büyük Kızılbaş İhtilali sırasında hazırlanmış, Alevi inanç ilkeleri, tapınma biçimini ve kurumlarını içeren anonim ‘‘Buyruk’’ adlı kitapta, Rıza Kenti’nin öyküsü yer almaktadır. Aleviliğin ve Alevi toplumunun nasıl komünistik bir dünya

istediğini öyküyü okuyarak görelim:⁽²⁾

‘‘Bir zamanlar bir sofı dünyayı gezmeğe çıktı. Bir gün yolu bir şehre düştü. Bu şehir şimdiye dek gördüğü şehirlere benzemiyordu. Sabahın erken saatinde herkes işine gücüne gidiyor, sessizlik içinde yaşam sürüyordu. Şehrin alışılmamış bir düzeni vardı. Sofu şehrin bu düzenini görünce şaşa kaldı. Karnı acıkmıştı. Şehri gezerken bir fırın gördü. Fırıncıya para uzatarak ekmek istedi. Ama fırıncı hayretle paraya baktı:

‘‘- Bu ne bu? Biz bunu kaldırmak için yıllarca uğraştık, büyük savaşlar verdik. Anlaşılan sen rıza şehirden değilsin.

‘‘Sofu: - Evet bu şehirden değilim, diye karşılık verdi.

‘‘Fırıncı: - Hele belli oluyor. Dur öyleyse, seni görevlilere teslim edeyim. Onlar seninle ilgilenirler. Bizim şehrimizde para pul geçmez, dedi.

‘‘Fırıncı bu sofuyu görevlilere teslim etti. Görevliler önce kendi aralarında bu sofuyu ne yapacaklarını tartıştılar. İçlerinden biri:

‘‘- Meclise götürelim, ulular karar versin, dedi.

‘‘Öbürleri de bu görüşe katıldılar. Bunun üzerine tümü meclisin yolunu tuttu. Bir süre yürüdükten sonra divana vardılar. Sofu bu kez de şaşa kaldı. Çünkü divan denen bu meclis hiç te düşündüğü gibi büyük ve göz kamaştırıcı değildi. Düşündüğünün tam karşıtıydı. Bir sessiz köşede, küçük bir yapı idi. Yerlere basit kilimler serilmişti. Ak

Aleviliğin ve Alevi toplumunun arzu ettiği dünyayı ve yönetimini, beşyüz yıl önce İhtilalci Kızılbaş siyaseti saptamıştır. Rıza şehrini kurmak! Komünizmin ve komünistlerin de istediği bu dünyadır. Kızılbaşlığınızı yadsımayın ve İhtilalci Kızılbaş siyasetine sahip çıkınız! İşte bunun içindir ki, ‘‘İşçiler ve Aleviler yol musahibidirler’’.

sakallı ulular bağdaş kurmuş, kentin sorunlarını görüşüyorlardı. Görevliler uluları selamladıktan sonra:

‘‘-Bu Dünyalı şehrimize gelmiş. Acıkmış, ekmek almak için bir fırına girmiş. Fırıncıya para vermeğe kalkmış. Bunun üzerine fırıncı farkına varıp bize teslim etti. Ne yapalım?

‘‘Ulular: - Bunu neden buraya getirdiniz? Törelirimizi biliyorsunuz. Konakta bir odaya yerleştirin, aşevine götürün, gerekeni yapın!, diye buyurdular.

‘‘Bunun üzerine görevliler onu bir odaya yerleştirdiler. Sofuya kentte ne yapması, nasıl yaşaması gerektiğini anlattılar:

‘‘-Burada para pul geçmez. Burası Rıza şehridir. Rızalıkla her istediğini

alır, her istediğini yaparsın, dediler, yeter ki rızalık olsun. Bunu unutma, diye uyardılar.

“Sofu konağa yerleşti, gezip dolaştı. Rahatı yerindeydi. İsteddiği yerde yiyip içiyordu. Hiç kimse ‘Ne arıyorsun?’ diye sormuyordu. Birkaç gün sonra eşyalarını topladı. Şehirden ayrılp, yola koyulmak istedi. Ama görevlileri karşısında buldu. Görevliler:

“- Gidemezsin, dediler. Bu şehir, Rıza şehridir, adı üstünde. Sen buraya rızan ile geldin. Biz de sana yiyecek verdik, yatacak yer sağladık. Bu şehirde kaldığın sürece bizden razı kaldın mı?

“Sofu: - Kuşkusuz razı kaldım, sağolun! diye karşılık verdi.

“Görevliler: - Şimdi bizim de senden razı kalmamız gerek. Bu yiyip, içip yattığın günler için çalışmalısın.

“Sofu: - O ki töreniz böyle, çalışayım, diye kabul etti.

“Görevliler sofuya yapabileceği bir iş verdiler. Konakladığı odadan çıkarıp, daha büyük bir eve yerleştirdiler. Artık o da Rıza şehriden bir adam olmuştu. Her sabah işine gidiyor, akşama kadar çalışıp, evine dönüyordu. Yavaş yavaş dost, arkadaş edinme çabasına girişti. ... Bu şehrin insanları kavga, çekememezlilik, kendini beğenmişlik gibi tüm kötülüklerden arınmışlardı. Böylece gün geçti, ay geçti. Sofu şehri iyiden iyiye sever oldu. Dünyayı gezme düşüncesinden vazgeçti. Bu şehirde kalmaya karar verdi. Ama hâlâ yalnızdı. Bir gün yakın bulduğu bir arkadaşına açıldı:

“- Sizin bu şehirde nasıl evlenilir? diye sordu.”

“Arkadaşı: - Şehrin ortasındaki bahçe var ya, işte orada her cuma günü tanışmak, dost edinmek isteyenler toplanır. Gençler gelirler. Herkes orada beğendiği anlaştığı biri ile evlenme yolunu arar. Orada tanışır, konuşurlar. Anlaşırlarsa evlenirler, dedi.”

“Sofu cuma günü söylenilen bahçeye gitti. Kocaman bahçe tıklım tıklım doluydu. Türlü giysiler içinde genç kızlar kelekler gibi dolaşıyorlardı. Genç kızlar oğlanlar sohbet ediyorlardı. Birbirlerini beğenip anlaşırlar uzaklaşıyorlardı. Anlaşamayanlar ayrılp, başkalarına yaklaşıyorlardı. Sofu olup bitenleri bir süre hayranlıkla izledi. Sonra kanının kaynadığı bir kıza yaklaştı. Ama o bacının ilk sorusu:

“- Sen dünyalı mısın?” oldu. Sofu aylardır hep bu sözü duymaktan iyiden bıkırmıştı.

“- Evet Dünyalıyım. Ne olacak? diye karşılık verdi. Bacı:

“- Davranışlarından hemen belli oluyor. Ama alınma, zararı yok. O ki beni kendine eş seçmek istiyorsun, bu konuda ben sana yardımcı olurum, davranışlarını düzeltirsin, dedi.

“Bacı ile sofı anlaşmaya niyet ettiler. İşten artan boş zamanlarında buluşup konuşuyorlardı. Sofu bir keresinde bacı ile buluşmaya giderken, yolun kıyısında kocaman bir nar bahçesi gördü. Bahçenin ne duvarı, ne bekçisi, ne korucusu vardı. Hemen bahçeye daldı. Kimse görmeden birkaç nar kopardı. Yakalanırım korkusu ile ivedi davranıp ağacın birkaç dalını kırdı. Ama ne kimse geldi, ne de soran oldu. Sofu narları toplayıp bacıyla buluşacağı yere gitti, narları bir tabağa koydu. Masanın üzerine yerleştirdi.

Bacının gelmesini bekledi. Nitekim bir süre sonra bacı geldi. Ne var ki narları görmesine karşın hiç ilgilenmedi. Oysa sofı bacının narları görüp, ilgilenmesini, sevinmesini bekliyordu. Bacı her zamanki gibi yerine oturdu. O zaman sofı dayanamadı. Bacıya narları gösterdi.

“Bacı: - Bunları nereden aldın? diye sordu. Sofu narları bahçeden kopardığını söyledi. Bunun üzerine bacı:

“- Beni düşündüğün için sağol. Ama o bahçenin yerini, varlığını ben de biliyorum. Canım isteseydi ben de gidip alabilirdim. Şimdi benim canım istemiyor. Bu narlar burada boşuna çürüyecek. Başkalarının hakkını boşuna çürütmüş olacağız. Gelirken öğrendim. Narları koparıken bahçeye de bir sürü zarar vermişsin. Oysa daha dikkatli davranıp bahçeye zarar vermeyebilirdin. Burada senden kimse bir şey kaçırmıyor ki...Bunca süredir Rıza şehrinde yaşıyorsun. Bu şehirde rızalıkla herşeyin serbest olduğunu biliyordun. Şimdi anlıyorum, sen bu şehre ayak uyduramıyacaksın.

“Bacı bunları söyledikten sonra sofuyu bırakıp gitti. Görevlilere söylemiş olacak ki, sofunun yaptıklarını divana bildirdiler. Divan sofunun durumunu tartıştı. Sonunda sofunun Rıza şehrine uyamıyacağına karar verildi. Bunun üzerine Dünyalı sofuyu şehirden attılar.

“Şimdi bu olay kulağımıza küpe ola! Rıza üç türdür: Birincisi kişinin kendisi ile rızasıdır. İkincisi toplumla rızasıdır. Üçüncüsü kişinin tarikatla-Yol ile rızasıdır.

“Kendi kendisi ile rıza, sofunun pir önünde, başı secdeye iken kendi kendini ölçmesi, kendi kendini yargılamasıdır. Kendi özünü yüzleşmesi ve hiç kimsenin tanıklığı olmaksızın kendi özünü yargılamasıdır...Pir önünde secdeye durmak, Tanrı katında secdeye durmaktır.

“İkincisi kişinin toplumla rızasıdır. Bu kişinin içinde bulunduğu toplumdan ve toplumun kişiden rızasıdır. Bunun kuralları bellidir. Yolumuzda kişinin eline beline diline sahip olması gerekir. Bu üç mühür kişiyi kötülükten uzak tutar. Bir kişi bunlara gem vuramazsa sofı olamaz. Kendini bulamaz. Toplum ondan o toplumdan razı olamaz.

“Kişinin tarikatla rızasına gelince: Yolumuza giren can, rıza ile girer. Hiç bir zorlama, hiç bir baskı söz konusu değildir. Yolumuza giren canların yolumuzun gereklerini inanarak, severek, rıza ile yerine getirmesi gerekir. Yolumuza giriş Musahiblikle başlar. Musahib olmak demek, malı mala canı cana katmak demektir. Rızalık olayını en küçük çerçevede başlatmak demektir. Bu nedenle İmam Cafer Sadık : ‘İster Pir olsun, ister talip olsun bütün tarikat ehlinin her an rıza ile iş yapması gerekir. Kendi aralarında rıza oluşturmaları ve rızadan dönmeleri gerekir’ buyurmuştur...Tarikatta (yolumuzda) rıza olursa, toplumda rıza olur. Toplumda rıza olursa kişinin özünde rıza olur. Böylece üç rıza birleşmiş olur: El ele el Hakka ulaşır.”

“... Rıza şehrinde yaşayanlar malı mala, canı cana katmışlardır. Eğer o sofı gerçekten rızaya teslim olsaydı; o şehirdeki canlarla malı mala, canı cana katar, eline beline diline sahip olurdu.

Oysa o sofı üçüne de sahip olmamış, Rıza şehriden kovulmuştur. Onun derdine derman yoktur!”

Alevi-Kızılbaş Siyasetinin büyük ozanlarından Kul Himmet’in Rıza pazarının açıldığı gönül şehrini, yani özlediği dünyayı tanımlayan şiirini okuyarak, birlikte özlemlerimizi pekiştirelim:

Dün gece seyrimde bir şara verdim
Niyaz ile kapıları açılır
Laleli sümbüllü bağına gördüm
Bülbül öter gonca güller seçilir

Pazarında gül alırlar satarlar
Koklaşuban canı cana katarlar
Gerçekleri bir kıl ile yederler
Müminlere hulle donu biçilir

Dallarında baharları yazılı
Yaprakları bir sıraya dizili
Meleşirler kurbanları kuzulu
Canlar bağışlanır kandan geçilir

Gül kokusu Muhammed’in teridir
Gönlü saf olanlar hakkın yaridir
Aşıka maşukun bergüzarıdır
Sevdalar nasipler nurlar saçılır

Bu şar **Kul Himmet**im erenler şarı
Bu şarda satarlar erenler varı
Bu şarın adı var gönül pazarı
Engürler ezilir meyler içilir

Şar: şehir,
Hulle donu: cennet giysisi,
Engür: üzüm,
Mey: içki

17. yüzyılda yaşamış Veli Baba ise Rıza şehrinin pazarında tellallık yaptığını anlatıyor bir nefesinde. Evini barkını dağıtıp canını meydana koymuştur. Pazar meydanının başı Ali ve sermayesini o vermiştir; alıp sattığı rıza malıdır. Üçler, Beşler ve Kırklarla pazarlık yapmaktadır İmam Cafer dükkanında. Veli Baba buraya, içinde kutsal sırları saklayan kent, yani Ledün Şehri demektedir:

Bir ulu şehirde tellallığım var
Ben tellalım pazar başım Ali'dir
Artık alıp eksik satsam gene kar
Ben tellalım pazar başım Ali'dir

Mezada vermişim şirin canımı
Tarümar eyleyip hanumanımı
Lal ü gevherimi dür mercanımı
Ben tellalım pazar başım Ali'dir

Elimdeki sermayemdir Ali'mden
Bir mangırık malım yoktur malımdan
Bin hazine mal devrolur elimden
Ben tellalım pazar başım Alidir

Bu Rıza malıdır alıp sattığım
Üçler Beşler Kırklar pazar ettiğim
İmam Cafer dükkanındır tuttuğum
Ben tellalım pazar başım Ali'dir

Hint Yemen'in malı değil satamam
Bu rıza malıdır kesip biçemem
Her nadana dükkanımı açamam
Ben tellalım pazar başım Ali'dir

Ledün derler işbu şehrin adına
Doyamadım lezzetine tadına
Metahımı koşdum Hakkın katına
Ben tellalım pazar başım Ali'dir

Veli Baba der ki Hakla pazarım ⁽³⁾
Tellal olmuş şu alemin gezerim

Kudret ile dükkanımı bezerim
Ben tellalım pazar başım Ali'dir

“Başımız Buyruk’a bağlı” diyen Alevi canlar!

Aleviliğin ve Alevi toplumunun arzu ettiği dünyayı ve yönetimini, beşyüz yıl önce İhtilalci Kızılbaş siyaseti saptamıştır. Rıza şehrinin kurmak! Komünizmin ve komünistlerin de istediği bu dünyadır. Kızılbaşlığınızı yadsımayın ve İhtilalci Kızılbaş siyasetine sahip çıkınız! İşte bunun içindir ki, “İşçiler ve Aleviler yol musahibidirler”. İŞÇİLER VE ALEVİLER OMUZ OMUZA RIZA ŞEHRİNİ KURMAYA! ●

DİPNOTLAR

1. İngiltere Lordlar Kamara'sının başkanı olan ve Kral VIII. Henry'nin Kiliselerin başı olmasını reddettiği için kafası kesilen Thomas More, Ütopya'yı 1516 yılında Platon'un Devlet'inin etkisi altında kaleme almıştır. Yapıtın birinci bölümünde Ütopia Adası'nda yaşayan bir avuç yönetici ailenin, tarım sistemini yıkararak, işlenen tarım topraklarını, yün ticareti uğruna otağa çevirdiği ve tüm zenginliği ellerinde topladığı anlatılır. Zenginliği ve yönetimi elinde tutan sınıf, yoksul halkı sürekli sömürür ezer ve suç işlemeğe sevk ederek baskıyı artırır. Fetih savaşları ve diplomasiyle uğraşır...

İkinci bölümde ise, tanımladığı bu açgözlü topluma karşılık, içinde tek bir aile birimi olan bir tarım toplumu sunar. Özel mülkiyeti kaldırır; para artık değişim aracı olarak kullanılmaz. Herkesin geçimi güvenceye alınır. Çalışma saatları, yurttaşların kültürel uğraşlara zaman ayırmaları için, günde 6 saate indirilir. Daha ağır, daha zor işler köle sınıfına gördürülür. (Frederick Copleston, S.J., A History of Philosophy Vol.III, Part II, s.134-135)

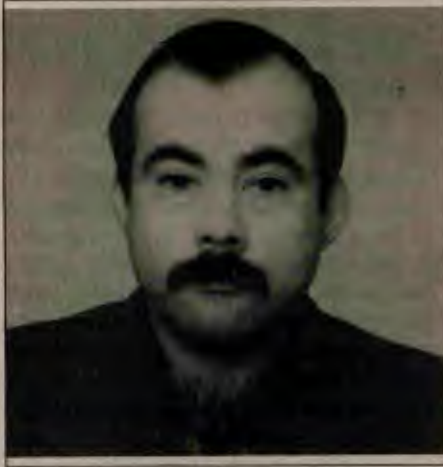
Yaşamının 27 yılı (1599-1526) zindarlarda geçen Tommaso Campanella Civitas Solis (Güneş Kenti) adlı yapıtını zindanda yazmıştır. Kendisi Hristiyanlıkta heresy (rafizi) sayılan Dominiken tarikatına bağlı bir filozoftu. Bu yapıtını yazarken Platon'un ideal devletinden esinlendiği gibi, Thomas More'un Ütopya'sını da örnek almış görünüyor. Campanella'nın Güneş Kenti, onun ideal cumhuriyetidir. Bu Cumhuriyet akıl ve bilgiyle aydınlanmış insanlar tarafından yönetilir. Herbirin görevi toplumun iyiliğine katkıda bulunacak biçimde düzenlenmiştir. Güneş kentinde özel mülkiyet, ölçsüz zenginlik ve yoksulluk mevcut değildir ve hiç kimsenin gereksiminden fazlasını almasına izin verilmez. Bu İtalyan kökenli filozofun hapisten çıktuktan sonra yazdığı bir diğer önemli yapıt da Atheismus Triumphatus(Ateizmin Zafferı)'dir. (Frederick Copleston, S.J. agy.s.63; New Encyclopaedia Britannica Vol.2, s.733)

2. Metni, Fuat Bozkurt'un mevcut elyazmalarını karşılaştırarak hazırlayıp bugünün Türkçesiyle yayınladığı yapıttan (Buyruk, İstanbul-1982, s.97-105), kısaltarak aldık. Bir başka yazımızda “B uyruk”un nasıl ve ne amaçla yazıldığını inceleyeceğiz.

3. Bu nefes bazı kitaplarda 16. yüzyılda yaşamış büyük Alevi-Bektaşî ozanı Virani Abdal'ın şiiri olarak verilmektedir.

Bu çelişki çözülecektir

“Alevilik ortaklıktır, Alevilik eşitlikçiliktir, Alevilik paylaşımcılıktır, Alevilik ezilenden yana olmak, ezene karşı olmaktır.” Felsefemize uygun dürüst yaklaşım, bu ilkelerimizi kimilerinin yaptığı gibi, “sıkış, tıgımız zaman” sarıldığımız bir can damarı gibi görmek değil, felsefemizi, her yerde her zaman bugünün Türkiye’inde yansımaları bulan herşeyde dile getirmek ve daha da önemlisi pratiğe dökmektir. Yani emek cephesinde yerimizi almaktır.

EMİN İRA, Hacı Bektaş Veli K.T.D.
Turgutlu Şubesi Y.K.Üyesi

Bugün birçok dernek yöneticisi ve yazarı, çizeri, “Alevilik ortaklıktır, eşitlikçidir, ezilene karşıdır, özgürlükten yanadır” diye söyler ya da yazar. Bu söylem doğrudur. Ama bu söylemi Aleviliğin dünü için söyleyip bugünü için uygulamak ne derece dürüst bir yaklaşımdır?

Aleviliğin dünü için bu gerçeği kabul etmek ama bugüne gelince unutmak, kendi içinde bir çelişkidir. “Alevilik ortaklıktır, Alevilik eşitlikçiliktir, Alevilik paylaşımcılıktır, Alevilik ezilenden yana olmak ezene karşı olmaktır” Bu, bugün içinde kabul edildiğinde emek cephesinde tam yerini almaktan başka çare yoktur.

Bugün Alevileri 1 Mayıs’lara, dev işçi eylemlerine katmayan kimi yöneticiler, ya turizm işletmesi, ya seyahat acentası sahibi, ya da büyük ölçekli işverendir. Onlar gerçekte emekten yana olamazlar ki, Alevi-Bektaşî düşüncesinin emekten yana özünü pratikte ortaya koyabilsinler!

Tarihimizi unutmayalım

Alevi ayaklanmalarını değerlendirirken Engels’in, bunu sınıfın özü ile bağlantısını anlatan satırlarını unutmayalım. 16. yüzyılın dinsel savaşları denen savaşlarda, çok kesin maddi sınıf çıkarları rol oynuyordu ve aynen daha sonra İngiltere ve Fransa’daki çarpışmalar gibi, bu savaşlarda sınıf savaşlarıydı. O zamanın sınıf kavgaları dinsel damga taşımış görünüyorsa, çeşitli sınıfların çıkarları gereksinimleri ve istemleri kendilerini dinsel bir perde ardına sakladılarsa, bu gerçek durumu değiştirmez ve zamanın koşullarıyla açıklanır.

“Bu koşullar altında feodalizme karşı yapılan tüm genel ve açıktan saldırılar, en başta kiliseye karşı yöndi. Tüm devrimci toplumsal ve siyasal doktorinler, zorunlu olarak teolojik sapkınlıklar olarak ortaya çıktı. Varo-

lan toplumsal koşullara saldırabilmek için onların üzerindeki kutsallığın sökülüp atılması gerekiyordu.

“Feodolizme devrimci muhalefet tüm ortaçağ boyunca canlıydı. Bu muhalefet zamanın koşulları uyarınca, ya açık dinsel sapkınlık olarak mistizm biçiminde, ya da silahlı isyan biçiminde kendini gösterdi.” (Engels, *Almanya’da Köylü Savaşları*)

Engels’in Hristiyan toplumu için anlattığı bu durumu Anadolu’da yaşayan İslamiyet dini içinde geçerli sonuçlara varır.

Osmanlı’da yaşayan üç ayrı sınıf vardı. Bu sınıflar, a) Köylü ve göçerler (alt sınıf), b) artizan-zanaatkarlar-esnaf-lar (orta sınıf) c) Feodaller (üst sınıf) idi.

Sünnilik, egemen sınıf, feodallerin sömürü ve baskı aracı oldu. Varolan düzenin mülkiyet ilişkilerinin değişmezliği inancını yaydı, karşıt düşünceleri bastırdı.

Mevlevilik, kentlerde zenginler ve esnaf zanaatkarlar (orta sınıf) arasında yayıldı. Mistik bir akımdı. Ama pratikte geneliyle egemen sınıfın yanında durdu. Köylü ayaklanmalarının ezilmesinin en önemli nedenlerinden oldu.

Ahilik, genel olarak alt sınıflarda ve Aleviliğe daha yakın durdu. Öte yanda zaman zaman köylü ayaklanmalarına karşı Osmanlı merkezi feodalitesinin yanında yer aldı.

Babailik-Bektaşîlik (Alevilik), emekçi yığınların en başta köylülüğün anti-feodal, demokratik, dinin katı kalıplarını reddeden ideolojisi oldu.

Osmanlı toplumunda ortaya çıkan isyan ve ayaklanmalar bu sınıfların karşılıklı yeralınları neticesinde ortaya çıktı. Ezilen köylüler ve göçerler durumlarını iyileştirmesi için kutsal ve değişmez olan herşeye kutsal adalete, kutsal devlete hilafete saldırmaktaydı. Toplumda herşey dinin ideolojisine göre açıklanıyor ve uygulanıyordu. Ezilen sınıf köylülükte kendini bu görüntüler içinde ama ona karşı bir biçimde savundu. Bu nedenle Alevi-Bektaşî düşüncesi din örtüsü altında komünistik ama düzene karşıt kavramlar içeren bir öğreti oldu.

Alevi-Bektaşî düşüncesinde “emek” çok önemli bir yer tutar. Hacı Bektaş Veli “ekmeğini emeğinle kazan” diyor. Hünkar’ın bir sözü daha vardır. “Çalışmadan geçinenler bizden değillerdir.” Bu söz bir başkasının sırtından haksız bir biçimde kazanç sağlayanları dışlayarak hangi sınıfın yanında yer alınacağını anlatıyor. Ayrıca Kırklar Ceminde üzüm tanesinin paylaşılması ve pratikte de musahiplik kurumu paylaşımın hakça eşitçe olmasını anlatan örneklerdir. Alevi-Bektaşî

düşüncesinin üçüncü özelliği, ortakçı bir düşünce olmasıdır. Özellikle dergahlardaki ve köylerdeki çalışma-tüketme biçimi, cemlere lokma getirilmesi örnek gösterilebilir.

Alevi-Bektaşî düşüncesi “kula kullağa” karşıdır. Hz. Ali’nin şu sözü çok şey anlatır. “Utançtır yoksulu ezmek ve ona zulmetmek / utançtır iyiyi kötüyeye değiştirmek, kötüyü iyiyeye yeğlemek.”

Alevi-Bektaşî düşüncesi, en katıksız demokrasiyi cemde yaşatır, kadın-erkek eşitliğini getirir.

Bu çaba niye?

Alevilik tüm bu güzel meziyetleriyle hala da yaşıyor ve yaşatılıyor. Bugün bunların dışında teoriler üretmek, Aleviliği bu kokumuz kırk çarklı düzene yamamak niye?

Alevilik, bugün daha sağlam temeller üzerine kurulacak sosyalizmin dünü olarak güzel felsefesiyle, yaşam biçimiyle umutlanmamızı daha da pekiştiriyor.

Aleviliğin eşit, hakça bir düzen özlemini gerçek kılmak için, bugünün ana sınıfı işçi sınıfıyla yapabileceği çok şey var iken, ezilenden- mazlumdan ve onun eylemliliklerinden uzak durmak niye?

Alevi-Bektaşî örgütlüğünü dün olduğu gibi özüne uygun bir tarzda; Dergahta merkezi bir örgütlülük temelinde cem’e ve gönül birliğine dayalı, bilgili dede ve babalarıyla ozanlarıyla derlemek ve toparlamak var iken yığınların fikrini diyanete, düzene angaje olmuş marjinal bir Alevi Partisine çekmek niye?

Niye biliyor musunuz? Alevilik düzen koruyucuların dikkatini çekecek kadar, potansiyel bir güçte de, ondan. Niye biliyor musunuz? Alevilik iştah kabartacak kadar geniş yığınları kapsıyor da, ondan.

Aleviliğin eşitlikçi, paylaşımcı, ezilenden yana olan ideolojisini kapitalizm koşullarında nasıl hayata geçireceğiz? Bu temel soruna yaklaşımımız ne olacak? Alevi-Bektaşî düşüncesi, bu sorunları bugün pratikte çözecek belli sınıflarla karşı karşıyadır. Günümüz koşulları, Alevi düşüncesine aşması gereken sorunlar dayatmaktadır.

Üretimde ve tüketimde ortaklık. Günümüz koşullarında nasıl gerçekleştirilecek? Üretim-Tüketim kooperatifi kurmakla mı? Bu düzende istediğin kadar üretim-tüketim kooperatifi kur ne üretim, ne de tüketim ortakçı olmuyor. Öyleyse çözümünü bir başka şekilde aramak gerekiyor.

Sömürüye karşı olmak ilkesi kula kullağa karşı olma ilkesi. Nasıl gerçekleşecek? Bugün sömürü kötü niyetli patronun, yanında çalışan işçiye işgücünün karşılığını vermemesinden kay-

naklanmıyor ki! iyi niyetli patron olur işgücünün karşılığı neyse onu verir, ama sömürü yine var. Sömürü, işçinin patrona çalışmasından kaynaklanıyor. Bir binaya hammaddeyi, makinayı, bir de işçiyi koyuyorlar üretimin sonunda bunların toplam değerinden daha fazla değer çıkıyor ortaya. Bu değer sermaye olarak patrona birikiyor. Tüm bu durumları düşünerek çözümler bulmak gerekiyor.

Bunlar gibi pek çok sorunun yanıtını günümüzün modern sınıfı işçi sınıfının ideolojisi yanıtlayabilmekte ve çözümlenebilmektedir. Sosyalizmin çıkar yol olduğunu, bu düzende üretiminde tüketiminde eşit olduğunu söylemektedir.

Alevi-Bektaşî düşüncesi, dünkü amaçlarına bugünde çareler bularak tarihimizde oynadığı olağanüstü ilerici ve devrimci rolü yine sürdürsün diye düşünüyorum. Bu tarihsel amaçlar unutulur ve bir köşeye atılırsa, ortada yalnızca mitoloji ve dinsel öğeler kalır. O güzelim Alevi-Bektaşî düşüncesi, tutucu inanç sistemlerinden biri durumuna gelir.

Aleviliğin dün oynadığı onurlu rolü, bugün de yaşatabilmenin bir tek yolu vardır. İşçi sınıfıyla yakınlaşmak.

İşçi Alevi Yol Musahibi

Yazımın bütününden de anlaşılacağı gibi, Aleviliğin dün üstlendiği misyon ve varmak istediği amaçlarla bugünün modern sınıfının amaçları aynıdır. Yani amaca giden yol üzerinde iki temel güç: Alevilik ve işçi sınıfı, aynı yolun yolcusudur. İşçi ve Alevi yol musahibidir.

Meseleyi şöyle soyutlayalım. İşçi sınıfı verilmeyen haklarını almak için Ankara’da binler, yüzbinler civarında bir kitlesellikle barikatları aşı aşı birikmiş, ellerinde çeşitli pankart ve flamalar. Çeşitli caddelerden sel gibi haklarını haykırarak gelen işçiler. Her alana giren işçilere büyük tezahuratlar. Alana bir başka caddeden de Hacı Bektaş Veli Genel Merkezi yazan bir pankartla 2 bin 3 bin kişilik, ellerinde sazlarıyla giren bir kalabalık. Diğer sokaktan da 2 bin 3 bin kişilik Pir Sultan Abdal Genel Merkezi yazan bir pankart geliyor. Ne olur, bir düşünün. Sünni Alevi karışık bu kitle içerisinde bizlerin böyle bir katılımı destek vermemiz, sünni inançlı işçiler üzerindeki muazzam bir etki yapar. Hem Alevi örgütlülüğüne geniş bir sempati, hem de Alevi düşüncesinin gerçekleşmesine bir adım.

İşçi sınıfının Alevi-Bektaşî felsefesinin derin birikimine, Aleviliğin de çağımızın modern sınıfı işçi sınıfının dinamizmine gereksinimi vardır. “Alevilik sosyalizmin dünü, işçi sınıfının atasıdır”, bunu unutmayalım. ●

Gençlik, işçi sınıfının yolunda

İGD bir an
önce doğru bir
siyasetle sol
dalgasını
yaymalıdır.
Her ile,
her semte,
her yere
ama her yere
ışık
götürmeliyiz.

Ülkenin nüfusunun neredeyse %60'ını oluşturan gençlerde bir sorun yaşıyor. İşsizlik gençler arasında da had safhada. Kahve köşelerinden çıkmayan, esrar, uyuşturucu vb. bağımlısı olanların sayısı yüksek.

Peki bu gençler neden buralara düşüyor? Bu sorunun en büyük sorumlusu elbetteki sermaye sınıfıdır. Peki sorumlusu burjuvazi diye onları "kader"lerine mi terk edeceğiz?

Cevap: HAYIR.

Ne yapabiliriz? Geleceğin, hatta günümüzün sigortası ve en büyük güçlerden biri olan gençliği nasıl buralardan uzaklaştırabiliriz? Bizi bu hallere getirenin burjuvazi olduğu anlaşılmalı ve bu ikiye bölünmüş düzene karşı örgütlenmeliyiz.

Bugün ırkçılık, milliyetçilik, şeriatın

çok önemli ölçüde güçlendiği bir ortamda, bir bilim olarak Marksizmi öğrenmeyi ve öğretmeyi bir an için bile olsun unutmamalıyız. Şu sıralar herkes gözünü gençliğe dikmiş durumda. Bu doğrultuda yoğun uğraş vermektedirler. Bütün siyasal partiler ve gerici örgütler, gençliği örgütlenmenin uğraşı içindeler. Neden? Çünkü gençler daha atik, pratik ve gençliğin coşkusu ile çok hızlı çalışıyor.

Dünyada sosyalist devletlerinin çöküntüsü geçtiğimiz dönem çok insanları etkiledi. Bazıları "artık bu iş olmaz" duygusuna kapıldı, kenara çekildi. Bazıları yaşlandı, isteselerde sokaklarda eskisi gibi koşturamazlar. Onların verecekleri mücadeleye başka bir düzeyde devam ediyor. Ama işte bu ve bunun gibi koşulları düşündüğümüzde de gençliğin ezilenlerin yanında örgütlen-

mesinin önemi daha da artıyor. Yürükoğlu yoldaş bir konuşmasında, "doğruları söylemek yeterli olmuyor. Doğru söylemenin yanında, pratik günün acil sorunları çözmek için çalışma gerektiğinin" önemini vurguladı.

İşte "pratik günün acil sorunlarını çözmek için çalışmada", mitinglerde, gecelerde, eylemde, yazılamalarda, bildirilerde dağıtılmalarda vb. gençlere büyük iş düşüyor.

Ve gençler, bu işi gerçekten de atik, korkusuzca ve kısa sürede yapıyor.

Bunlar, gençliği bataklıktan, karanlık tünellerden çıkarıp, aydınlığa gidecek yollara dökmek için gerekiyor. Burada akla hemen işli-işsiz, köylü, lise ve üniversite, yani tüm gençliği hep bir araya getirebilecek bir gençlik biriminin olması gerektiği akla geliyor.

1980 öncesi bu anlamda görevini iyi yapmış, gençliği işçi sınıfı mücadelesine katmış, onları sosyalizm mücadelesinin en ön saflarına çekmiş bir dernek olan İGD'de, bugün de gençliği toparlayabilir ve işçi sınıfımıza güç oluşturabilir. Bunu yapmalı, yapmalıyız. Bu anlamda İGD'nin kuruluyor olması hepimizi çok sevindirdi.

Yoksa açıkcası tüm Türkiye olarak batırız. Şeriatçılar ve faşistler ülkeye iyice hakim olduklarında iş işten geçmiş olur. İGD bir an önce doğru bir siyasetle sol dalgasını yaymalıdır. Her ile, her semte her yere ama her yere ışık götürmeliyiz. Yılmadan, bıkmadan ve karamsar olmadan, bu işin ne kadar önemli olduğunu aklımızdan çıkarmadan hareket etmeliyiz.

Yaşasın İGD!

Tayfun Doğan

Ezilenlerin, acı çekenlerin sesi Sanatçı-Ozan Şahturna

İNSANLIK BAHÇESİNDE BULUŞACAĞIZ

Değerli Sanatçı-Ozan Şahturna ile bu söyleşiyi, *Kervan* dergisi adına, mücadeleci-sanatçı sorumluluğuyla ve titizliliğiyle Sanatçı-Yazar Ozan Şiar, Berlin’de gerçekleştirdi. “Çağın Pir Sultanı” ödülünü almış Sanatçı-Ozan Şahturna, herşeye rağmen, emeğin sesi olmayı azmetmiş ve bunu sanatında da, hayatında da kanıtlamıştır. Bu söyleşide de bu yansımıştır.

KERVAN SÖYLEŞİSİ

Müzik ve şiir yaşamına atılırken arzuladığınız sanatsal düzey neydi?

Kendi toplumumdan başlayarak, ülke genelinde ve giderek dünya çapında, düzeyi yüksek mesajlarla ezilenlerin ve çağın sorunlarını yankılandırmak!... Çağın PİR SULTAN'ı olabilmektir. Yoğun sanatsal ve mücadele alanında ki çalışmalarım sonucunda, en önemlisi de acılar çekerek ve bedeller ödeyerek tasarladığım projelerim (insanlık, davam ve emek adına) gerçekleşti! Yani, şimdiki birçok sözde dava adamı ve sanatçı-ozan geçinenler gibi hazır konmadık. Araştırmacılar, bilim adamları ve en önemlisi de halklar bu gerçeği tesbit ve teslim ediyorlar. Onca yasak ve baskılara rağmen gönüllerinde yaşatmışlar ve yaşıyorlar. Zira, onurlu mücadele veren ve hep yeni, güzel ve güncel üreteni halk bağrına basar.

Müzikle toplumsal mücadele arasındaki bağı nasıl değerlendiriyorsunuz ve bu bakımdan yürüttüğünüz çalışmalarını özetler misiniz? Müzik ve edebiyatın toplumsal yaşamdaki yeri, etkilerine yaklaşımınız nedir?

Müzik ve edebiyatla mücadele arasında kopmaz bir bağ vardır. Özünde, bireysel sevgi ve aşkıta bile toplumun feodal değer yargılarına karşı bir başkaldırı vardır. Diğerkâmlık, yani özgecilik vardır. Öyleyse, toplumsal mücadeleyle sanatın daha bir içiçeliği vardır. Müzik iyi donatılmış bir içerikle toplumsal mücadeleye ivme kazandırır.

Yüzyıllardan günümüze etkileri süren deyiş, nefeslerle gelen "Alevi müzik ve edebiyatını" sanatsal, toplumsal ve güncel yönleriyle nasıl buluyorsunuz?

Kuşkusuz Alevi kültürünün toplumsal müzik ve edebiyatımıza etkileri çok derin olmuştur. Hatta kimi kez belirleyicidir. Örneğin, benim önceleri mistik ve daha sonraları toplumsal sanata dönüş yapmamda, Pir Sultan'ın, Nesimi'nin, Hatayi'nin etkileri çok olmuştur. Daha sonraları diğer Türkiye ve dünya klasiklerini, çağdaş edebiyat ve müzik şahsiyetlerini de takip ederek sentez oluşturmaya çalıştım.

Ülkemizde toplumsal gelişmeye uyarlı müzik yapısını ve bu doğrultudaki çalışmalarını yeterli buluyor musunuz? Alevi kaynaklı müzikteki deneme ve çalışmalara da değinerek açıklar mısınız?

Son zamanlarda umut verici gelişmeler olmasına karşın maalesef, kimi sanatçılar sadece Aleviliğin mistik yönünde deyişler seslendiriyorlar. Bu da, hem Aleviliğin toplumsalına, hem de diğer toplumsal bağlamlara uzak durma, hatta bir yerde ihanet oluyor! Bir deyiş bazen onlarca, hatta yüzlerce sanatçı okuyor. Deyim yerindeyse ısıtılıp, yeniden neşrediliyor. Yani yaratıcılık, gündemi yakalamak ya kayboluyor, ya da az emek ve çalışmalara dayandırılıyor.. Sağlık, kopyacılık, tekrarcılık yaratıcılığı, gelişmeyi engelliyor.

Evrensel boyuttaki müzik düzeyine

"Yaşanası bir 'ülke ve dünya ideali' ve bu 'yüce dava'nın mücadelesini veren ve sanatını üreten biri olarak; bu azgın, zulüm ve sömürü düzenin yıkılması için tüm yurtsever, demokratik-Alevi ve emek (sosyalist) güçlerinin birleşik mücadele cephesinde buluşmaları ve güçlerini pekiştirmeleri her zamankinden daha acil bir görevdir ve sorumluluğumuzdur."

hangı anlayış ve yöntemlerle ulaşılabilir?

Evrenselliğin yolu, kendinden yola çıkarak genele varmak, yani, önce öznel gelişmeye başlamak ve işlemek; giderek evrenselliği yaklamak ve her ikisinin sentezini çağdaş bir yorum ve anlayışla oluşturmak gerekir. Geçmişte, hatta günümüzde de evrensellik adına öz kültürümüzün güzel, yaratıcı yanlarının; bazen de öz benliğimiz adına evrenselliğin, çağdaşlığın ihmal edildiğine tanık olduk. Her ikisi de tek yönlü, dar kalıptır.

Tarihsel süreci içinde Aleviliği nasıl değerlendiriyorsunuz? Alevilik neden, nasıl oluşmuş? Tarihte hangi rolü üstlenmiş? Toplumsal beklentilere ne düzeyde yanıt vermiştir?

Alevilik özünde haksızlığa, zulme karşı bir başkaldırıdır. İnançsal bazında dahi eğriliğe karşıt, iyiyi, güzelliği, doğruyu savunma vardır. Toplumsal ve inançsal arenada cins olarak erkek-kadın; varlıklı-yoksul eşitliği mevcuttur. Kaldı ki, bireysel olarak varlıkların dahi "divanda" dara çekilme olayı mevcuttur.

Yani, gayri-meşru olan herşeyin hesap verme, paklanma sorumluluk ve zorunluluğu vardır. Günümüz dünyasında bu güzel eleştiri-özeleştir meka-

nizması dejenere edildi. İlişkiler, günlük menfaat, kafa kol ilişkilerine göre ayarlanıyor maalesef. Bilhassa, ekonomik ve kariyer alanlarında bu yozlaşma ve karşılıklı tavizler daha çok göze çarpıyor. Hatta, kimi çevrelerin bireysel çıkarlarına dokunduğunuz ve yetmezliklerine değindiğiniz zaman, değil kirlinin yargılanması; bilakis "Siz" yargılanıyorsunuz. "Doğru söyleyişi dokuz köyden kovarlar misali" oluyorsunuz.

Hız. Hüseyin'in Kerbela'daki direnişi özünde zulme, saltanata karşı bir başkaldırıdır. Pir Sultan Osmanlı zulmüne başkaldırıdır. Pir Sultan, Aleviliği, sadece üç-beş deyiş derecesine indirgemedi. Nefesler söylediği için değil; zalimlere, sömürlere başkaldırdığı için çileler çekmiş, yağlı ipi boylamıştır. Bir şiirinde:

Her zaman mazlumun yanında olan
Şah Hüseyin, Şeyh Bedrettin, Pir Sultan
İnsanlık sevgisini kendinde bulan
Şah Hüseyin, Şeyh Bedrettin-Pir Sultan

İrk, din, dil ayrımı yapan deyiliz
Boş hurafelere... tapan deyiliz
Emek bahçesinde açan "Al" gülüz
Şah Hüseyin, Şeyh Bedrettin, Pir Sultan

ŞAHTURNA çaylardan denize dolan
Güneşin altında erir buz, yalan

Dar kalıptan çıkıp, Evrensel olan
ŞAH HÜSEYİN, ŞEYH BEDRETTİN, PİR
SULTAN

diye sesleniyorum!...

Bir inanç, kültür, yaşam biçimi ve mücadele bileşkeni olarak, ekseninde toplumsallık terazisi ağır basar. Özünde varolan zalime başkaldırı rolünü, dünyadan bugüne olduğu gibi, bugünlerden yarınlara taşımamızdır.

Alevilik mücadele süreciyle, günümüz toplumsal mücadele süreci arasında benzer yanlar buluyor musunuz?

Ortak yanları toplumsallığa, örgütlülüğe varmalarıdır. Ezilenlerin ortak cephesinde "evrensellik" vardır. Şeyh Bedrettin'in başlattığı ve öncülük ettiği mücadelede her renk, ırk ve inançtan insanlar vardır. Aleviler, Hristiyanlar, Yahudiler, Ateistler, çağına göre aydın Sünniler vb.leri... Bu harekete o zamanın "sosyalizmi" diyebiliriz. Burada en can alıcı konu, o zaman da ihanet eden "Hınzır Paşalar" çıkmıştır! Şimdi de aynı "Hınzır Paşalar" mevcuttur. Bir şiirimde bu Hınzır Paşalara şöyle sesleniyorum:

Egemen sınıftan kemik yalayan
İnciye, cinciye gönül bağlayan
Kırılmış taraklar saçımızdadır
Yüklü haramiler göçümüzdedir
Yezit denen hain içimizdedir
Bizim içimizde hınzır paşalar
Gerçeklerin defterini dürerler
Şehitler üstünde devran sürerler
ŞAHTURNA'nın kanadını yoldular
Yavuzlardan icazetler aldılar
Yakanların kapılarını çaldılar
Döner başımızda vızır paşalar
Dönem-dönem olur bunlar maşalar!...

Günümüzde Alevilik sorununu nasıl tanımlıyorsunuz?

Günümüzde Aleviliği iki ana başlıkta ele alıyorum. Bir: Aleviliği olduğu gibi ele alan, sömürüye zulme karşı olan, insan haklarını, gerçek barışı, halkların, ezilenlerin kardeşliğini ve temel özgürlükleri hedefleyen Alevilik (Ki, özünde budur). İki, egemen güçlere yaslanan, özü boşaltılarak, soyut-mistik, her türlü hile ve desiseye, istismara açık hale getirilen bir Alevilik.

Alevilikteki canlanma, toparlanma sürecinde nasıl bir yol izlenmeli ve ne yapılmalıdır?

Ses getiren, örgütlü bir yapıya kavuşturulmalıdır. Pasif, egemen güçlerin güdümünde, edilgen değil de, etken bir oluşuma gidilmelidir. Yaratıcı temelde, çağından sorumlu olmayan, ileriye hedeflemeyen bir Alevilik, saman alevi gibi yanıp sönmeye mahkumdur. Bunun örnekleri geçmişte çok acı şekilde görüldü. Bilimsel gerçekler, acı da olsa kendini dayatıyor ve yaratıcı sürece uymayanı doğal seleksiyon yoluyla ayıklıyor, ya da yok ediyor.

Alevi toplumu bugün hak alma doğrultusunda örgütlenirken diğer "demokrasi güçleriyle" nasıl bir ilişki ve işbirliği içinde olmalıdır?

KERVAN SÖYLEŞİSİ

Ortak demokratik taleplerde buluşmalı. İnsan hak ve özgürlükleri ile toplum-sallık saç ayağında buluşmalıdır. Bir-birlerini ayıran değil, tamamlayan güçler olmalıdırlar.

Alevi toplumu başta işçi sınıfı olmak üzere diğer demokrasi güçlerine dayanmadan taleplerini elde edebilir mi?

Aleviliğin özünde emek yüce değerdir. O halde, emeksiz, İşçi sınıfıyla güç ve eylem birliğine gitmeyen bir Alevilik uzun maratonda yaya kalmaya mahkumdur. Bu, zaten özüne de terstir. Ezilenlerin safında olmalıdır.

Alevilik, tarihteki özlem ve ideallerini bugün hangi öğretilerle birleştirerek yaşama geçirebilir?

Bugün, ancak demokrasi güçleriyle ve en kutsal saydığımız emeğin gerçek temsilcisi, gerçek sosyalizme dayanarak gerçekleştirebilir.

Türkiye'deki toplumsal-siyasal ortamı nasıl değerlendiriyorsunuz? Daha neler yapılmalıdır?

Daha demokrasi sorunu bulunan, temel insan hak ve özgürlüklerini oturmamış ülkemizde demokrasi ve diğer sosyalist güçler özverilerle mücadele etseler de, henüz büyük potansiyele erişmiş değiller. Güçleri birleştirmek gerçeğini tarihsel sorumluluk bize en çarpıcı bir şekilde dayatıyor. Bu vebalden kaçamayız, kurtulamayız! Kendi aramızdaki dağınıklık ve bölünmüşlüğü bir eserimde şöyle dile getiriyorum:

Her küllük başında bir horoz öter
Bir türlü sabaha kavuşamıyoruz
Bir zulüm geliyor, birinden beter
Gücü birleştirip sığınamıyoruz!

Umut aynı, kıvanç aynı, yas aynı
Bardak aynı, tabak aynı, tas aynı
Hedef aynı, koro aynı, ses aynı
Yöneten şeflerle uyuşamıyoruz!

Çok önemli bir konuya dikkat çekmek istiyorum: Devrimci, demokrat vb... gecelerde geçmiş yıllarda PİR SULTAN'dan da deyişler (ki, bilindiği gibi, Pir Sultan'ın ilerici, başkaldırı türküleri çoktur) çalıp söylediğim zamanlar, bana, "sakın böyle deyişler icra etme, yoksa programını keseriz" diye ahkam kesenler; şimdi, kızıl bayraklı simgeler altında Alevi deyişleri söylettiriyorlar, hem de Pir SULTAN'cı, zulme başkaldırı deyişler değil de, genellikle mistik, kaderci deyiş söyleyen, cepleri dolduran sanatçılara gerdan kıldırıyorlar. Kraldan çok kiralcı, alimallah, Pir Sultan'cı kesildiler!!! Bu konuda özleştirici vermek zorundadırlar. Ama, sanimi olarak. Birçok konuda yapıldığı ve sık sık tekrarlandığı (ve, sadece kağıt üzerinde kaldığı gibi) için artık gına getirilen ve baştan savma kabilinden değil.

Daha, düne kadar Pir Sultan'a, Nazım Hikmet'e, Yılmaz Güney'lere vb. burun kıvrınlar, eleştiri sınırlarını aşip yıpratma, hatta aşağılama saldırısında bulunanlar; bugün, hem de özleştiricilerini vermeden bu değerleri-

mizi baştacı ediyorlar, hatta, anma ve kültürel etkinliklerde isimlerinin sömürülerini yapıyorlar.

İşte, bu tür sığlık, darlık, tekkecilik olduğu bir örgütlenme içinde geniş kitlelere giden, gitmesi gereken sanatı mı boğmak istemiyorum. Geniş kitleleri kucaklayan, güçleri birleştiren, klik şefliklerinin yerini dostluk ve kaynaşmaların, dayanışmaların aldığı bir örgütlenmeye omuz vermek isterim ancak. Bu çarpıklıkları, yetmezlik ve darlıkları dile getiren bir şiirimi yazıyorum:

BİR ÇATI ALTINA SİĞİNAMAM BEN
Bir çatı altına sığınamam ben
Duvarsız, çatısız dünya istiyorum
Dar kalıp, dar fikri savunamam ben
Sınırsız, katısız dünya istiyorum

Acı olan ağız, dudak ballansın
Mavi, Yeşil, beyaz, sarı allansın
Dünyada bir tane bayrak sallansın
Doğusuz-batısız dünya istiyorum

Kültürler arası köprü kurulsun
Akan kan, bulanık sular durulsun
Silah deposuna kilit vurulsun
Sanatsız-tapusuz dünya istiyorum

Kirli insan kirli dağa yok olsun
Karanlık dünyalar aydın ak olsun
Halklar kucaklaşsın, paylar hak olsun
Sürgünsüz, tabusuz dünya istiyorum

ŞAHTURNA barış tohumu ekilsin
Suğular mansur darına çekilsin
Ordular dağılsın, surlar sökülsün

Gümrüksüz, kapısız dünya istiyorum

Sevgili ŞAHTURNA, geçmiş dönemlerde sizinle aynı kervanda demokrasi türkülerini söyleyipte, bugün aynı tutarlılık ve tempoyu gösteremeyen ozan sanatçıları var. Hatta, sisteme entegre olan, en ufak haykırma rizikosunu dahi göğüsleyemeyen; düşünce ve sanatta geçmişte savunduğunun 180 derece tersine dönenler var. Artık, şahsi maddi ve manevi çıkarlar ön planda, ilkeler, onur ve tutarlılık değil. Bu konudaki görüşlerinizi alabilir miyiz?

Benimle beraber yola çıkan ozan ve sanatçıların birçoğu, maalesef, sizin de belirttiğiniz gibi, sonraki dönemlerde aynı tutarlılığı ve tempoyu sergileyemediler. Bırakın, 80'li yılların ağır koşullarını (ki, o dönemde dahi onurumuzla direnenlerimiz oldu) bir çok mücadeleler ve bedeller sonucu yıkılan tabular ve gelinen noktada, sıradan kişilerin, çevrelerin dile getirmekten çekinmedikleri bir dönemde bile, kolaycı boyutta dahi dile getiremiyorlar. En normal ve temel insan hakları noktasında dahi ses çıkaramıyorlar, insanlık ayıbını taşıyorlar. Vicdanlarına, topluma ve insanlığa ve demokrasi-özgürlükler mücadelesine karşı gerek sanatsal ve gerekse de mücadele yönünde borçludurlar.

ŞAHTURNA der kini lâr eylemişler
Sıcak dostlukları kâr eylemişler

Geniş alanları dâr eylemişler
Bir araya gelip sığılamıyoruz

Türkiye'deki sorunların çözümü neyle, hangi yöntemlerle ve hangi sistemle çözüme kavuşabilir?

Güçlü bir örgütlenmeyi seferber edilen, geniş yığınlara dayalı, büyük demokrasi güçleriyle takviye edilen demokratik mücadele yöntemleriyle ve bunun yansıması olarak "demokratik sosyalizm"le sorunlar çözüme kavuşabilir. Tabii ki, kastettiğimiz sosyalizm, geçmişte vuku bulan hatalardan arınmış, yaratıcı ve hep gelişmeci, eleştiri-özeleştirici mekanizmasını işleten; bürokratizmle alabildiğine mücadele eden; birşeylerin yaratıcılığıyla toplumsallığı kaynaştıran; dogmatikliği eriten, emeğin, üretkenlerin hakını söz sahibi olduğu bir SOSYALİZM! Yani, Sosyalizm maskesi altında da olsa, "havada bulup, tavada yiyenlerin", asalakların pineklediği, hazırlopa üşüştüğü şefler sualtısındaki bir sosyalizm asla değil! Yani EMEKLE bezenmiş bir SOSYALİZM!... "Yeni Toplum" yaratan!

Türkiye devrimci hareketinde, geçmişten bugüne gelen ne gibi hatalar oldu, bu mücadele sürecinde ne gibi eksiklikler yaşandı?

Bir çok hata ve zaafların içinde en can alıcı ve can yakıcı nokta: Devrimciler arası şiddettir. Sonra sırasıyla; a) Ayağı yere basamamak, b)Şablonculuk, c) Bürokratizm, d)Popülizm, e) Evrensellik adına özü yakalayamamak, f)Toplumsallığın yanlış algılanarak, bireyin kendini geliştirme yollarının tıkanması, g)Kutupculuk ve uydunculuk, h) Aynılıkların (ortak noktaların) değil, ayrılıkların ön plana çıkarılması. Pek tabii ki, bu ve benzeri örnekler çoğaltılabilir... Dahası birçok gurup tekkeci davrandı. Sadece kendi tekkesinin kadrolarını, kültür ve sanat erbabını en değerli ve "sözümüne" komünist, devrimci gördüler; ama kendi borazanlarını öttürmeyenleri dışladı, hatta saldırdılar. Yıllarca zulümde direnen, büyük bedeller ödeyen, ürettiği ve onurlu mücadelesiyle milyonlarca kitleleri etkileyen ve hâlâ da direnen ve üreten, kitleleri coşturan kişileri elinin tersiyle ittiler.

Öte yandan, eli avucu doldurmaya-cak kadar üretemeyenler, kişilik olarak da yoz, inanç sömürücüsü kişi ve sanatçılar sırf tekke şeyhlerinin işlerine geliyor diye, kitlelerce tasvip ve kabul görmemelerine rağmen ön plana çıkarılıyorlar ve hakları olmayan maddi ve manevi ikramlar, entrika ve suni pompalamalarla öne çıkarmalar oluyor. Sırf tekke şeyhlerinin işlerine ve şahsi çıkar ve arzularına uyuyor diye bu tür sanatsal, kadrosal entrikalar oluyor. Eleştiri, özeleştirici mekanizması bazen hiç, bazen de çok az işlediğinden kitlelerin, üye ve sempatanların oneri, beğenileri dikkate alınmıyor! Zaten katı merkezîyetçilik olduğundan sempatan ve üyelerin sağlıklı bilgi ve haber akışı ya engelleniyor; ya da üyeler körükörüne üç-beş şefin ağzından çıkana bakıyorlar. Kısacası, demokrasinin işlemediği örgütlenmelerde de suyun başını tutanların istekleri

doğrultusunda politika ve kültür-sanat sürahisi doldurulabiliyor. Örgütlerdeki gelişmeyi engelleyen bu kangrene bir an evvel neşter vurulması acil ve zaruri görevler arasındadır.

Birçok sanatçı ve edebiyat-kültür erbabı bu acı olumsuzlukların üstüne gitme cesaretini gösteremiyorlar. Ama, ben ve benim gibileri onurlu sanatçılık ve dava adamlığı gereği şahsi çıkarlarımızı feda ettik, edeceğiz. Değerli yoldaşım, sanatçı arkadaşım merhum YILMAZ GÜNEY'in dediği gibi: "Doğruları söylediğimiz için dokuz köyden kovulduk, merhaba onuncu köy". Elbette, doğruların, onurların ilgi ve değer bulduğu onuncu köyler de vardır ve araya araya bulunacaktır! Ben de, sevgili Yılmaz GÜNEY ve PİR SULTANLAR gibi 'onuru' savunduğum için uzun sanat ve mücadele maratonumda çok entrika ve olumsuzluklarla karşılaştım. Ama, günübürlük çıkar ve yozlukların sağladığı kirli olanaklar hiç bir zaman kalıcı ve erdemli olmamıştır.

Çağın Pir Sultanı olmak, üretilen güncel eserlerle, haykırarak acılara-baskılara katlanmakla olur. Büyük bedeller ödemeyi gerektirir. En önemlisi de, yılmamayı, yozlaşmamayı, düzene yamanmamayı gerektirir.

Oysa, heyhat!... Bir kadın sanatçı olarak (üstelik de, feodal özellikler taşıyan geri bırakılmış bir ülkede) çok yönlü eserler üretmem, güncel sorunlara değinmem; güncel üretmeyenleri ve mücadeleyi edemeyenleri gocunduruyor, kışkırtıyor. Hatta, çekememezlikten saldırganlaşıyorlar dahi.

Yasaklılığım kalkınca yeniden kültürel etkinliklere ve konserlere başladığım Türkiye genelinde ve bu arada Ankara'daki geniş katılımlı mitingteki konuşmamda ve konserlerimden dolayı yargılanıyorum DGM'lerde tekrar.

Susabilirdim...70'li yıllarda hapisler, işkenceler, yasaklamalar. 80'li yıllar sürgünler, yasaklar...! Ve, nihayet yıl 95 tekrar yargılanıyorum... Sizin de, taktir buyurduğunuz gibi, gene haykırıyorum... Hem de, ömrümün yarısı hapis ve sürgünlerle geçtikten sonra tekrar HAYKIRMAK!

Görmeyen organik gözlerime rağmen (cisim gözü gören, ama onur bilinç ve vefa gözleri görmeyen gerçek körlere ibret!) insani, bilinç ve gönül gözlerimle ışık tutuyorum! 30 yıllık sanatım ve 25 yıldır da politik mücadelele.

Ama, kendisine (veya kendilerine) Pir SULTAN'cı diyenler nasıl sıradan Deyişçi-Türkücü derekesine düşebilir?!.. Sadece, normal deyiş, ya da suya-sabuna dokunmayan eserlerle geçiştirmek, kolay yoldan bu gibi özü itibarıyla kutsal değerlerin sömürüsünü yapmak Pir Sultan'lıkta var mıdır? Birkaç TV ve diğer yayın organlarında boy göstermek için yozlaşmamalı, gerçek ozan. Günümüz dünyasında basın yayının büyük önemine değer biçiyorum; hatta, ben de basın-yayın organlarında sesleniyorum zaman- zaman; ama korkarak, dili titreyerek değil. Tavizler vererek hiç değil.

Değerli üstat, son zamanlarda gerçek ozanlarla, sanatçılar kavramı birbir-

lerine karıştırıldı. Dahası, her önüne gelen ozan ilan edilip, sunuluyor. Üstelik, bu yolda çile çekmeden, bedeller ödemeden çile ve mücadele gerektiren bu ulu yolun hazır olanaklarına kondular ve dava adamı ilan ettirdiler kendilerini... Lütfen, bu önemli ve güncel konuyu aydınlatır mısınız?

Gerçekten çok önemli konuya temas ettiniz. Biliyorsunuz Halk Ozanı olmanın önemli kıstasları vardır. Kendi eserleri olmak, ezilenlerin sorunlarını dile getirmek. Demokrasi mücadelesine katkıda bulunabilmek. Ama, bakıyorsunuz. Bir tek yapıtı dahi olmayana, büyük ozan ve sanatçı diye lanse ettiriyorlar. Hem de, geçmişteki büyük insanların verdikleri büyük mücadelelerine ve isimlerine sığarak.

Biz mücadele ettik, ağır bedeller ödedik ve eserler ürettik. Bizlerin kurduğu sofraya başkaları kondu. Üstelik, bazen basın- yayın organları da aynı hatalara düşüyorlar, Ozan-sanatçı takdimi ve röportajlarda... Hatta, ozan-sanatçı konu ve kavramlarını diğer çevrelere göre daha iyi bilmeleri ve konuya vakıf olmaları gereken organizasyon ve yayın organları da aynı

hataları, açmazları tekrarlıyorlar. Ama, okuyucunun ve kitlenin dikkatinden kaçmıyor ve yadırgıyorlar bu tür yersiz sunuşları. Artık, daha özenli ve dikkatli, çaplı değerlendirmelerle sunmak gerektiğine inanıyorum.

Büyük sanatı ve yılmaz mücadelesiyle onur duyduğumuz sevgili Ozan ŞAHTURNA, özel olarak iletmek istediğiniz mesajınız var mı?

"Yaşanması bir ÜLKE ve DÜNYA ideali" ve bu "yüce dava"nın mücadelesini veren ve sanatını üreten biri olarak; bu azgın, zulüm ve sömürü düzenin yıkılması için tüm yurtsever, demokratik-Alevi ve emek (sosyalist) güçlerinin birleşik mücadele cephesinde buluşmaları ve güçlerini pekiştirmeleri her zamankinden daha acil bir görevdir ve sorumluluğumuzdur!

Bölük-pörçük küme şeflerinin kumandası altında, sultacı "kerameti kendinden menkul tekkeçiler" olarak dağınik, dolayısıyla egemen güçlerin ekmeklerine yağ sürmek lüksüne sahip değiliz. Mücadele kervanında, güçlerimizi uzun yürüyüşte saf tuturmak sorumluluk ve zorunluluğuyla karşılaşıyoruz.

Uzun, çileli sanat ve mücadele maratonunda ezilenlerin, acı çekenlerin kurtuluşu ve esenliğe ulaşmaları "havada bulup tavada yiyenlerin" saltanatlarının alaşağı edildiği; üretenlerin, emeğin, sevinin egemen kılındığı bir düzene ulaşma gayreti, yaşam mücadelemizin ve sanatımızın en büyük sevdası ve ideali oldu.

Halkların, onurlu aydın, araştırmacı ve bilim adamlarının ve devrimci, demokrat ve emek güçlerinin beni onure etme vefa ve lütfunda bulduğukları ve layık gördükleri "ÇAĞIN PİR SULTANI OZAN ŞAHTURNA" ödülleri (aldığım ödüllerin en anlamlısı ve büyüğü olarak görüyorum) bundan sonrada layık olacağımı bildirir, ezilenlerin safında PİR SULTAN vari haykırmaya devam edeceğimi önemle belirtirim.

Diğer güllerin yanında "Al gül"ün onurla açtığı ve ıtır saçtığı "İNSANLIK BAĞÇESİNDE" buluşmamız bahçiyarlığına erişmek ve bu onuru taşımak en büyük esenlik kaynağım olmuş ve olacaktır da.

Tüm Dostlara, Canlara ve Yoldaşlara gönül dolusu sevgilerimi iletiyor özlemle kucaklıyor; PİR SULTAN'ca, NAZIM'ca selamlarımı yolluyorum. ●

Ozan Şahturna'nın Kısa Biyografisi

1950'de Sivas-Gürün'de doğmuş. Üç yaşında görme yeteneğini kaybetti. Buna rağmen yaşamı, dünyayı insanlığı çok sevdi. Çok küçük yaşlarda halk müziği-kültürü ve deyişlerle içiçe oldu. Türkü ve deyişler okumaya başladı. On yaşlarında büyük azimle saz çalmayı öğrendi. Şiirler yazdı, müziklendirdi, sazıyla icra etti. Birçok müzik etkinliklerine, konser turnelerine ve büyük festivallerine katıldı. 14 yaşlarında ilk plağını yaptı. Yapıtları Radyo ve TV'lerde yayına girdi. Yurt çapında büyük üne kavuştu, ülkeyi adım-adım dolaştı. Eserlerinin çeşitli konuları içeren renk cümbüşü, mozaik oluşturmaları geniş kitlelerce beğeni kazanmasını sağladı. Eserlerini birçok sanatçı seslendirdi. Deyiş ve türkülerin yanı sıra, yapıtlarında toplumsal-sosyal ve demokrasi sorunlarını da işleyen sanatçı, çok yönlü baskılara, işkencelere maruz kaldı. Çeşitli dönemlerde, birçok illerde hapis yattı. Gözetim altında tutuldu!

Demokrasi ve insan hakları türkülerinden dolayı yargılandığı ve yattığı hapis zincirinde; çarptırıldığı en son oniki yılın üzerindeki cezasının hapsini yatarken yurt içinde ve uluslararası alanda aydınların, demokratik basın-yayın kurumlarının, demokratik kitle örgütlerinin, duyarlı kamuoyunun kampanyaları geniş yankı uyandırdı. Uluslararası PEN toplantısında yazarlarımız, aydınlarımızın (Yaşar Kemal, Abidin Dino vb.) başlattığı ve Uluslararası Sanatçılar-Yazarlar Birliği ve Uluslararası Af Örgütü'nün desteklediği, "Ozan Şahturna'ya ÖZGÜRLÜK" kampanyaları geniş kamuoyunun da desteğiyle büyük yankı buldu.

Zamanın T.C. Cumhurbaşkanı'na gönderilen imzalar sonucu serbest bırakılıyor! Buna rağmen bütün konserleri ve kültürel etkinlikleri takibat altında geçti. Sanatı ve mücadelesinden dolayı "Çağın PİR SULTANI" ünvanını aldı.

Göz tedavisi için gittiği yurtdışında 80 cuntasının, "yurda dön çağrısıyla!" yurttaşlıktan çıkarıldı ve sürgün yaşamı başladı.

Sanat yaşamını yurtdışında, Avrupa ülkelerinde çeşitli etkinlikler, konserler radyo- TV programları, müzik-video kaset çalışmaları; seminerler, basın-yayın çalışmalarıyla sürdürüyor. Sanatını çeşitli araştırma ve çalışmalarla

geliştirdi. Son müzik kasetinde çağdaş müzik ve şiir çalışmalarından albüm oluşturmaktadır. Birçok maddi-manevi ağır koşullara, baskı ve yasaklı ortamına rağmen yurt içinde ve yurt dışında geniş çaplı eserlere imza attı.

50'nin üstünde plağı, 20 kaseti yayınlandı. Şiirleri, kültürel-sanat sosyal ve siyasal içerikli makaleleri birçok dergi, gazete ve kitaplarda yayınlandı. Geniş çaplı basın-yayın seri röportajları, eserleri geniş yankı buldu. Uzman yazar ve araştırmacıların kitaplarında, aydınların makalelerinde yer aldı. Doç. Ursula Reinhard, Dr. Hayrettin Akdemir (Almanca) ve birçok Araştırmacı-yazar Türkiye'de yayınladı.

1987'de sanatçı-gazeteci Ozan ŞİAR ile evlendi. Eşinin çok yönlü katkıları ile sanatını geliştirip, yaygınlaştırarak; eserlerini pekiştirdi. ŞAFAK ve ŞİRİN adlarında iki çocuğu var. Yapılan bilimsel araştırmalarda Türkiye'de ve dünyada genel sıralamada en önlere, kadın sanatçıların içinde de en çok kendi eseri olan sanatçı ünvanına sahiptir (Kaynak: Yazar-Araştırmacı Battal Pehlivan.) Yine, sanatında ve demokrasi mücadelesinde en ön sıralarda olduğu gibi; dünyanın ilk ve tek kadın aıma halk sanatçısıdır (Kaynak: Yazar Gazeteci Süleyman Yağız.) Yapıtlarını çok yönlü örüyor: Sevda, global sorunlar sosyal, siyasal konular, doğa; gençlik, özgürlük, insanlık ve sevgi konularını oluşturur... 400'ü yayımlanmış ve yüzlercesi yayına hazır eserlere sahip.

"Yaşamını", "Sanatını", "Mücadelesini", ve "Anılarını" yakında sanatseverlerine ve yayın hayatına kitap olarak sunacak. Birçok Demokratik-sosyal kurumlar, Demokrasi ve İnsan hakları mücadelesine özverili (çektiği çok yönlü acılar ve direnişler pahasına) katkılarından ve değerli sanatından dolayı kendisini ve çeşitli ödüllere aday gösteriyor ve onure ediyorlar.

Ayrıca, yaşamı, sanatı, çektiği acılar ve insanlık ve özgürlük mücadelesinde sergilediği onurlu, yürekli ve tavizsiz mücadelesi birçok yazar aydın ve prodüktörler tarafından ilgi odağı haline geldiğinden Hayatı TV filmine uyarlanacak. Sanatsal çalışmalarını sürdürdüğü ülkesinde ve Avrupa da dünyayı karanlık görenlere karşı ışık tutma mücadelesi veriyor. Şu an Türkiye'de yasaklığı kalktı. Sanat yaşamını ve kültürel uğraşlarını Avrupa'da da, Türkiye'de de sürdürüyor. Berlin'de yaşıyor. ●

Şeriat 20.Yüzyıla Düşmandır

*Şeriatın üzerine panter
gibi atılmalıdır.
Bunlar geridir, beladır,
yalancı ve ikiyüzlüdür.
Bunlar işçiye, kadına,
Aleviye, Kürde, kısaca
ezilene düşmandır.*

SEYİT RIZA GÜVEN

Devlet finansörlüğünde gelişen şeriat, halkımızın başına bela olmaya devam ediyor. Şeriatı karşı verilecek kavgada halkımızla beraber ikircimsiz durmalıyız. Bunlar, bu yoz kafalılar bu toprakları köpeksiz köy bellemişler sopasız geziyorlar.

Gazi ayaklanmamızla başlayan süreç, bu sağa gidişi tersine zorlamıştır, çevirmiştir. Durmak yok, düşmanı hafife almak yok diyoruz.

Yürükoğlu yoldaşın bir yazısında şeriat için belirttiği, "bunlar cehaletten besleniyor" sözü felaket aklımıza yattı. Bu cehalet böceği sürülerini izlemeyi tarihi borç biliyoruz. Sosyalizme giden yolda şeriat ve faşizmin ezilmesi önemli adım olacaktır. Tüm yoldaşlar halkımıza yönelik yaptıkları çalışmalarda bunlarla boğuşmayı didişmeyi esas almalıdır. Şeriatın üzerine panter gibi atılmalıdır. Bunlar geridir, beladır, yalancı ve ikiyüzlüdür. Bunlar işçiye, kadına, Aleviye, Kürde, kısaca ezilene düşmandır.

Bunların hem legal partileri, hem de "illegal" örgütlenmeleri aynı soyun soyudur. Bazıları aklına geleni söylerken, bazıları takiye yani ikiyüzlülük yapmaktadır. Oyunları ortadadır.

Son günlerde basında da izlemiştir. Gazi mahallesinde tüm demokrat, devrimci, komünist basına yönelik polisiye saldırı söz konusudur. Gazi halkı sürekli rahatsız edilmektedir. 250'ye yakın insanın gözaltında olduğu tesbitlerimizdendir.

Şimdi bir de bu saldırının başka bir

boyutunu inceleyelim. Yüzde 80- 90'ı Alevi olan bu bölgeye Refahçı Gaziosmanpaşa Belediye'sinin İmar Komisyonunun hazırladığı belgeyi aşağıya alıyoruz. Belge gazetelerde de yayınlanmıştır.

Gaziosmanpaşa Belediyesi İmar Komisyonu'nun Gazi Mahallesi ile ilgili değişiklik raporunun birinci maddesinde yol, ikinci maddesinde park alanı, üçüncü maddesinde çocuk bahçesi camii alanı olarak ayrılıyor. Ondan sonra belgenin geri kalan kısmını okumak için, "haydi bir gayret" deyip bitirmeniz gerekiyor.

YORUMSUZ

"1- Teklif planda park alanı olan 1255 ada 1. parselin ve kadastral yolun, cami alanına dahil edilerek dini tesis alanına tahsis edilmesine.

"2- Bilgi paftasında 10 no ile işaretli teklif, planda park alanında kalan 1193 ada 1. parselin kısmen bilgi paftasında görüldüğü şekilde yurt alanına alınmasına.

"3- Teklif planda çocuk bahçesi alanında kalan 688 ada 1. parselin dini tesis alanına alınmasına.

"4- 942 adanın yayındaki teklif plandaki refüj alanının belediye hizmet alanına alınmasına.

"5- 898 ada 6 parseldeki mevcut cami alanının yanındaki yolun kısmen cami alanına dahil edilmesine.

"6- Teklif planda otopark alanında kalan 681 adanın yanındaki alanın belediye hizmet alanına alınmasına.

"7- Ticaret ve konut alanında kalan 653 ada 1, parselin belediye hizmet alanına alınmasına.

"8- Ticaret-konut alanında kalan

658 adanın yanındaki alanın belediye hizmet alanına alınmasına.

"9- Kültürel tesis alanında kalan 661 ada 1. parselin dini tesis alanına alınmasına.

"10- 40 no ile işaretli plan sınırları dışında kalan alanın belediye hizmet alanı düzenlenmesine.

"11- 42 no ile işaretli planda ortaokul alanında kalan 5011 adanın dini tesis alanına alınmasına.

"12- 5022 ada, 2 parselin yanındaki yeşil alanında cami alanına dahil edilmesine.

"13- 45 no ile işaretli teklif planda park alanında kalan alanın belediye hizmet alanına alınmasına.

"14- 1000 ada, 1 parsel ile iki yanındaki refüj alanlarının birleştirilerek belediye hizmet alanına alınmasına.

"15- Teklif planda kısmen konut, kısmen oyun ve spor alanında kalan 990 adanın tamamının dini tesis alanına alınmasına.

"16- 857 ve 858 adaların sağındaki alanın belediye hizmet alanına alınmasına.

"17- 52 no ile işaretli teklif planda yeşil alan olan alanın dini tesis alanına alınmasına.

"18- 61 no ile işaretli teklif planda ilköğretim alanında kalan 846 ada, 1 parselin kısmen ilköğretim alanı, kısmen cami alanı olarak ayrılmasına."

Camiiler konusunda bu kadar cüretkar davranan aynı beldeyiye cemevi konusundaki tutumuna bakalım. Gazi mahallesi Hacıbektaş-ı Veli derneği başkanına, "cemevi kanunsuzdur, yıka- cağız" demişlerdir. Hüseyin Dede sert

çıkınca, "eh, o zaman üst katını camii yapacağız" demişlerdir. Camiye bu kadar meraklı bu yoz kafaların amacı, masum inanç çalışması değildir. Gazi'de zaten bir kaç camii vardır ve pek gideni yoktur, yarı kapalı durumdadır. Öyleyse bu camii merakı nereden geliyor?

Her cami, yaptıran derneğin başkan ve yönetim kurulunun köşeyi döndüğü dikkate alınırsa mesele anlaşılır. Sorun bununla da kalmıyor, bunu bir geçim kapısı olarak uzmanlık işi haline getirenler de vardır. Ayrıca camiler şeriatın hareket noktalarıdır. En son 18 Ekim tarihli Diyarbakır DGM savcısının itiraz açıklaması akıllardadır. Hizbullah camilerde gizleniyor.

Peki bunlar Alevilere "kafir" dediklerine göre, Alevi bölgesine cami yapmakla Tövbe suresinin 18. ayeti ile çalışmıyorlar mı? "Kafirlerin cami yapmaları caiz değildir. Yerinde ve yarar bir iş değildir." (Tam ilmi hal seadet-i ebediye, İhlas Vakfı. S.39)

Yani İslamın kendi ana kaynağında bile bu şekilde cami yapmanın yararsız olduğu anlatılmaktadır. Ama azılı şeriatçı ve Alevi toplumunun çok iyi tanıdığı Ebu'suud bakın bir fetvasında ne diyor: "Bir köyde veya mahallede mescid olmayıp, cemaatle namaz kılmaları, hükümet bunlara zorla cami yaptırmalıdır." (Mecmua-ı cedide) "Rafizi (yani Alevi)lerin katli vaciptir" diyen Ebbusud torunlarıdır bunlar.

Sözü şuraya getiriyoruz. Biz Gazi mahallesinde cami istemiyoruz. Yeşil alan, park, yol, çocuk bahçesi, kreş kısacası insan olmak istiyoruz.

Su istiyoruz, su. Cami değil! ●

Hırsızları istemiyoruz

Yıllardır sağduyuya sahip olmayan, yalancılık, dolandırıcılık, dalavere ve yağmalarla, hatta 7 milyonluk işçi maaşına bile göz diken aşâğılık Küçük Çekmece Belediyesi yönetiminin, işten çıkarma uygulaması bardağı taşıran son damla olmuştur.

Sosyal demokrat olduğunu iddia eden, sözde Atatürk ilke ve inkılaplarına sahip çıkan K.Çekmece Belediyesi, Ertuğrul Tığlay'ın başkanlığında aslında emperyalizm ve sermayenin bir numaralı adamıdır. 1992 yılından bu yana asla diledikleri ve hak ettikleri maaşları, sosyal hakları alamayan K.Çekmece işçileri o tarihten günümüze kadar birçok eylemler gerçekleştirdiler. İşçiler yapılan haksızlıklara, yolsuzluklara karşı durmak, insanca bir yaşam sağlamak için 23.10.1995 tarihinden bu yana eyleme başlamışlardır. 960 işçi bu eylemde, sistemli bir şekilde ve zor şartlar altında kavgalarını sürdürüyorlar. K. Çekmece işçileri, yaşadıkları sorunların kamuoyunda duyulmasını ve demokratik çevrelerin tepkilerini bekliyorlar. İşçi arkadaşlarının, emeklerinin karşılığı olan hakları, "yasa gereği" denilerek kesilmekte, bunlarla teşvik fonu pirimleri yaratılmaktadır. İşçi dostların haklı şikayetleri arasında, sağlıklarını doğrudan etkilediği halde, üç yıldan beri, çizme, yağmurluk ve benzeri türde hiç bir koruyucu malzemenin sağlanmaması gelmektedir. İşçiler şu anda tek amaçlarının bu eşkiya yönetimin bir an önce

belediyeyi terk etmesi olduğunu eklemektedirler.

Yapılan haksızlıklar listesi uzamaktadır: 1 Mart 1994 tarihinden beri ücret artışı farkları, 1994 yılından 86 günlük ikramiye farkları ödenmemiştir. 1995 yılı içinde yasa ve bakanlar kurulu kararı ve toplu iş sözleşmesi gereği 25 Nisan, 25 Mayıs, 29 Ağustos ve 25 Ekim tarihlerinde ödenmesi gereken toplam 99 günlük ikramiye ve haklar ödenmemiştir. Ayrıca ekim ayı ücretleri de halen bağlanmış değildir. Bu süreçte sendikamızın en büyük savunucusu olduğu ve üzerine titrediği iş barışı tarafımızdan her zaman korunmuş, diyalog girişimlerimiz bir sonuç vermemiştir. Angarya, anayasa ve iş kanunları yasak olmasına karşın uygulamalar bu yöndedir.

Belediye yönetimi soruna karşı duyarsız kalmakta, belediye kaynaklarını yandaşları müteahhit ve taşeronlara aktarmayı sürdürmektedir.

K.Çekmece halkına hizmetten onur duyan işçiler olarak, vergilerimizin ve işçilik haklarımızın ihalelerle taşeronlara aktarılmasına engel olarak, gerçek sahiplerine verilmesini sağlamak için tüm halkımızı bizlerle birliğe ve destek vermeye çağırıyoruz.

Yürüyüşümüze, haber bırakılmasına rağmen, ne yazık ki bir tanesi hariç solgörüslü yayın organlarından katılan olmadı. Yürüyüşte en çok duyulan sloganlar şunlardı: "İşçiler burada, hırsızlar nerede", "Vur vur inlesin, yönetim dinlesin", "Alinteri hakkımı-

zı söke söke alırsız", "Mafya defolsun hesap sorulsun", "Hırsız meclisi istemiyoruz", "Açlık sefalet istemiyoruz".

14 Kasım 1995 günü son durumu öğrenmek için temizlik işleri şefliğine uğradığımızda gördük ki, yöneticiler çözümü işçi çıkarmakta buldular. Temizlik işlerinde kırk, idari bölümde yirmi dokuz, park ve bahçelerde yirmiyedi işçi işten atılmıştır. Konuyla ilgili komitenin görüşü, atılan işçiler için çok üzünlmesine rağmen, genel eylemimi-

zin devam edeceği yolundadır. Tuttuğumuz yoldan sapmayacağız. Ancak böyle çözüm önerilerinin gündeme geleceğine inanıyoruz.

Halkın sağlığını tehdit eden çöplerin bir an önce kaldırılması gerektiğine ve halkın oylarıyla göreve gelenlerin, onları, işçilerle karşı karşıya getirecek uygulamalara hakkı olmadığına inanıyoruz. Bu tür tutumlar ancak bağnaz şeriatçı refah partisinin ekmeğine yağ sürmektedir.

Eyüp Barışık

Dikmen'de faşistlere karşı demokrasiden yana güçlerin birliği gereklidir

Dikmen saldırılar altında

Yıllardır huzur, barış kardeşliğinin simgesi olan Dikmen halkının son zamanlarda kendilerini Milliyetçi-Ülkücü olarak gösteren kişilerce rahatsız edildiği görülmektedir.

Hemen her olay (Asker uğurlama, düğün törenleri vb. gibi) bir siyasal gösteri malzemesi olarak kullanılmaktadır. MHP işaretleri yapılmakta, MHP'ye ait sloganlar cadde ve sokaklarda konvoylar oluşturularak sık sık atılmaktadır. Bu ve benzeri durumlar, Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta ve son olarak da İstanbul Gaziosmanpaşa'da katliamlar gelmeden önce uygulanmış, yüzlerce insanın ölümü ile sonuçlanan olaylar meydana gelmiştir. Yıllarca kardeşçe birarada yaşamış çeşitli düşünceli, siyasal inanç ve görüşten insanlara, "bizden olmayacaksan terk et" gibi dayatmalarla yaklaşmak yeni Sivas'ların, Maraş'ların Dikmen'de de yaşanması demektir. Yetkilileri bir kez daha uyarmak istiyoruz.

Bizler Dikmen'de yaşayan demokrat, huzurdan yana insanlar olarak ve demokratik kitle örgütleri temsilcileri olarak bir süreden beri mahallemizde yaşananlardan rahatsız olup, kaygı duymaktayız.

Okul önlerinde oluşturulan çetelerle başlayan ve şimdi sokak ve işyerlerine de yönelen bu tehdit ve saldırılar karşısında uyanık olmak çalışma yerimize, mahallemize ve çocuklarımıza sahip çıkmak zorundayız.

Biz aşağıda imzaları bulunan kişi ve kitle örgütleri olarak, yetkilileri ve halkımızı bir kez daha uyarak duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Dikmen Halkevi, Hacıbektaş Veli Kültür Tanıtma Derneği, Pir Sultan Abdal Derneği Ankara Şb., Genç Umur, Dikmenli Muhtarlar, Kızılırmak Köy Dernekleri, Katıralan Köy Derneği, İğdecik Köy Derneği, Beyyurdu Köy Derneği, Kaleköyü Köy Derneği, Ortaköy Köy Derneği, Sarı Tekke Köy Derneği, Hocabey Köy Derneği.

Hüseyin Avni Koluvaçık Dede ile bu söyleşiyi İsmail Yıldırım yaptı

Dede ile talip arasına kimse giremez

Kendinizi tanıtır mısınız?

Malatya'nın Hekimhan kazası Başkanlık köyündenim. 1960'dan beri Manisa'da kalıyorum. Tekstil fabrikasında onbeş sene çalıştım. 1976'da malulen emekli oldum. O emekli maaşımla Manisa'da bir göz evim var.

Bugün Alevilikte bir canlanma, hareketlenme, örgütlenme var. Aleviliğin, sizin zamanınızdaki ve daha önceki yapısına göre bu örgütlenme sürecini nasıl buluyorsunuz?

Eski harekete göre bu örgütlenme hepimize büyük bir ışık saçtı. Eskiden bekçiler koydurup tarikatımızı öyle icra ederdik. Şimdi o durum aşılacak üzere... Yeter ki bir Alevi olarak dedelerimizi, yolumuzu-erkanımızı bulalım. Bugün Hamzababa'da halk gelmiş illallah çekiyor. Ali'yi, Hasan'ı, Hüseyin'i anıyor. Bu bize büyük bir ışıktır. Biz bunu değerlendirsek, talibe dört kapı, kırk makamı anlatırsak; tarikat neymiş, şeriat neymiş, marifet neymiş, hakikat neymiş anlatırsak, talip de bizi dede bilip dinlerse, ne mutlu. Hem talibe hem dedeye..

Evvela talip gidecek, dedesini bulacak. Yılda bir defa talibin kurban hakkı var. Yılda bir pirini getirecek, kurbanını kesecek, hak lokması yedirecek. Biz Alevi kitlesi böyleyizdir. Yolumuz yalancı yolu değildir, doğru yoldur. Halk mahkemesi, Alevilerin kurduğu mahkemedir. Bizim namazımız halka namazıdır. Alevilerin sıfat sıfata oturup, aşıklarını söyleyip ehlibeyti ve onların davasını anlattıkları, dinledikleri bir halka namazıdır.

Yani demek istiyorsunuz ki, dedesiz-cemsiz-ikrarsız-dergahsız Alevilik olamaz.

Alevilerin büyük görevi rehberini bulmaktır. Rehber dediğin yoldur, yol göstericidir. Piri dedesidir. Mürşid de, ondan büyük önderdir... önce kapıyı açacaksın. Kapıyı açmayınca yukarı çıkılmaz. Biz bunların üçünü bulacağız. Ondan sonra tarikatımız ilerleyecek. Nereye giderlerse gitsinler, pirsiz, mürşitsiz, rehpersiz ne dede olunur, ne de talip olunur.

Peki bugünkü dernekçilerin, bu sizin söylediklerinize karşı yapmaya çalıştıklarını nasıl buluyorsunuz?

Dedeler konuşuyor

Bugün Alevi Temsilciler Meclisi'nin yapmış olduğu hareketlerde çok yanlışlıklar vardır. Oraya oturan, dede olsun, kim olursa olsun, aklı başında olmalı. Ali'yi, Hz Hüseyin'i, ondan sonra bütün gelmiş geçmiş kitapları okutacak, oraya gelen canlara anlatacak. Evet, dernekler yanlış ne zaman yardımcıdır, bilir misin? Dedeye yardım için görev düşerse. Örnek, büyük toplantılar yapmak gerekirse, dernek o zaman gelir yardım eder. Bir görev olursa gider yardımcı olur. Yoksa dedeyle talip arasına dernek ya da başkası giremez. Allah bile karışmaz. Anlatabiliyor muyum? Dedeye talibin arasına hiç kimse girmesin. Doğrusu budur. Dernekler güzel, kabul ediyorum. Ama derneklerde birçok yanlışlıklar var.

Dede halk mahkemesini kurar. Müsahip yapar, kurbanını keser, tarikatını izah eder. Yoksullara yardım eder. Vardım, soracağım. "Yahu dede, işte yok, idaresi yoktur." Yardım edeceğim. Yoksulları getirip, hepsini Dar'ı Mansur edip, duasını verecek. Dedenin görevi budur. Ama kesim yok. "üç kuruş, beş kuruş Allah için" Yok, yok! Tarikatımız, Hz Hüseyin'in yolu bunu kabul etmiyor. Diyor ki, dede düşkünlere yardım edecek. Senin bir sürü koyunun var. Biri aksasa, onu ne yaparsın, atar mısın? Atmazsın.

İşte toplandığımız seksen (80) dede, hepimiz bir çoban olacaktık. Ama yapamadık. Hepsini birer birer dara çekmeli. Hangisi dar yapıyor? Dar'ı yapmamız lazım. Talip gelip dede'yi bulacak, dede talibi bulacak. Yolumuz bunu emrediyor. Menfat için değil.

Bize Aleviliğin çok temel esaslarını söyleyebilir misiniz?

Aleviliğin esas temeli, demokrasidir. Birleştiricidir, toplayıcıdır. Hepsini birleştirip bir demokrasi kurmak.

Ne var bu demokrasinin içerisinde?

Bu demokrasinin içerisinde, hepsini birleştirip doğruyu, hakkın yolunu bulmak var. Bu yolda ayrımcılık yoktur. Birleştiricilik, beraberlik, baci-kardeş olup doğru yolu bulmak. Demokrat olmak.

Aleviliğin esas ilkeleri olarak bildiğimiz eşitlikçilik, paylaşımcılık, kadın hakları, katılımcılık... Alevi toplumu şimdi örgütlenirken, bu insani değerler için kavga vermeli değil mi? Bildiğimiz kadarıyla geçmişten bugüne Aleviliğin mücadelesinin özü mazlumdan yana olmak, zalime karşı çıkmaktır. Peki bu zalimlikler bugün bitmiş mi? Ne yapmak lazım?

Mücadele etmek, hakları kazanmak lazım. Hz. Hüseyin mücadelesini yaptı, Ehlibeyt Kербela'da şehit oldu. Ali şehit oldu. Hz. Hasan'a ağu verdiler. Bunlar birşey yapmadılar mı? Bunlar doğru yolu seçtiler. Nefis için değil.

Pir Sultan'ların, Kalender Şah'ın, Şeyh Bedreddin'lerin mücadeleleri de aynı uğurda olmadı mı?

Aynıydı, haksızlığa, sömürücülüğe karşı çıkmaktı. Bak 80 bin Rum eri, 90 bin

Horasan eri, ve yüz bin gaib erenleri. Hepsi bu yola verdi kendilerini. Bunlar nefis için yapılmamıştır. Bakın, Hamza Baba'nın kitabını okudunuz. Hamza Baba Manisa'dan gelmiş. Ne için ve ne biçim gelmiş?

Mücadelesini sürdürür sürdürür geldi burada meftun oldu. Arayıp burada buldular.

Hamza Baba nefis için çalışmadı. Memleket için, halkı için çalıştı. Bütün erenler, burdaki bütün yatırlar, nefis için değil, yol için çalıştılar. Doğru yol için.

Alevilik doğruluklar için mücadele bayrağı oldu. Ve bundan sonra da gene bu amaçlar için insanlık kavgası verecektir. Zalime karşı çıkacaktır. Ama bunu yaparken bugün Alevi toplumunun kendi dışındaki diğer demokrasi güçleriyle (Sünni olur, başka inançtan insanlar olur, Türk olur, Kürt olur), bunların emekçileriyle, aydınlarıyla güçlerini birleştirip birlikte mücadele etmesi gerekmez mi?

Hay hay efendim, hay hay! Ben Manisa'da az çok tanınmış Avni Dede olarak biliniyorum. Bitlis'ten, Van'dan, Muş'tan, Ankara'dan, İstanbul'dan, Kars'tan canların dedesiyim. Hepsi bizim, hepimiz kardeşiz. Tabii onların da bana hürmeti var. İnsanlık başta gelir. Bizde ayrım yok. Adam camiye gidiyor. Gitsin. Ben de cem evine gidiyorum.

Geçmişte Aleviliğin verdiği mücadelenin içeriği bugünkü anlamda sol güçlerin, emek güçlerinin verdiği mücadele ile aynı değil mi? Şunun için soruyorum, Alevilik bugün sağ-sol ayrımında hangi yandadır?

Hz. Hüseyin zamanında sağ-sol yoktu. Ama şimdi Aleviler ne olursa olsun

solu takip ediyorlar. Bu şimdi bizim adımızdır.

Dede sana Alevi Partisi ile düşüncelerinizi sormuştuk. Cevabını aldık, çok sağolasın. O bölümü Kervan sayfalarında "Alevi Partisi konusunda yapılan röportajlar" bölümde yayınlıyoruz. Peki, bugün Aleviliği Refah partisine, MHP'ye, çeşitli sermaye kesimlerine, burjuvazinin hizmetine adamak isteyen girişimler var. Alevi bilincini almış, bir Alevi gibi yaşayıp bugüne kadar gelmiş bir Alevi olarak, bu girişimlere karşı tavrınız nedir?

Bu menfaatperestlere bir sözüm yoktur. Kendi menfatını düşünüp de, gidip ötekilere yağcılık yapmak doğru değildir. Ben Aleviyim, bir dedeyim deyip de gidip namussuza, zalime iştirak ederse, bu yakışmaz. Gidip özümü onlara teslim edersem, bu olmaz.

Toplantıyı anlatır mısınız?

Yirmibeş dedeydik. Taa Bahkesir'den gelen de vardı. Oturduk, biri hepimizin listesini aldı. Sonra ayrı ayrı konuşmacılar çıkacaktı. Lütfü Kaleli, Arif Sağ ve diğer heyetler oturdular, okumaya başladılar. Birisi Almanya'dan gelmiş, adlarını da okudular.

Dedelere atmaya başladılar. Ben de kalktım söyledim. Dedim ki, "hangi dede menfaati için bu yolu baltalıyorsa, o dede değildir." Lütfen deyip, kapatılar. Sonra bize konuşma hakkı vermediler. Tekrar, hem de hoparlörü alıp, dedim ki, "bize konuşma hakkı vermediğiniz için teşekkür ederim. Yalnız soruyorum size, müsahibiniz var mı, kurban kestiniz mi? Tarikata girdiniz mi? Dedeniz var mı? Neredesiniz onu söyleyin bana."

Bunu kimlere söylediniz?

Orada söyledim. Hepsi oradaydı. Temsilciler Meclisinin yönetecilerine.. Buyrun dedim, şariat ve tarikat, marifet ve hakikat ne ise gelin konuşalım. Benim ecdadım Koluçak, Hacım Sultan Germiyan elini irşad etmiş. Uşak'tadır. Seyit Ali Sultan Dimetoka'yı irşad etmiş. Dimetoka'dadır. Talibe dönüp, "bunlara aldanmayın", onlara da dönüp, "bunları aldatmayın" dedim. Orada hemen beni aldılar - siz orada mıydınız bilmiyorum - kolumdan tutup, "gel" dediler. O kucakladı, öbürü kucakladı, oradan çıkardılar. Susturdular. Ee, ben daha ne diyeyim kardeşim.

Sizce geçmişte ve bugün Dergah'ın önemi nedir?

Orası herşeyi kabul eden büyük bir zattır. Bütün çeşmenin gözü oradır. Serçeşme, serçeşmenin gözü orasıdır. Herşeyi kabul eder. Şimdi yine insanlar akın akın oraya, Dergaha gidiyorlar. Dergahın önemi daha da artıyor.

Dergahın başında bulunan kimdir? Ona ne diyorlar?

Postnişin derler. Orada postta oturan kişidir, Çelebilerdendir. Nasıl dede bir posta oturuyorsa, oranın postnişini de O'dur. Herkes gider oraya varır, ona kurbanını keser, niyazbend olur, çekilir-oturur, gider. Bir müşkülü varsa, sorar.

Ankara'da bir şişman, Hacı Bektaş dernek başkanı var. Bir şişman birgün bana, "Dede" dedi, "çocuklarım benim sözümü kabul etmiyorlar, bu yola itiraz ediyorlar." Ben de dedim ki, "sen altmış yaşına gelmişsin. Çocuğuna tarikat nedir, dede nedir, yol nedir, erkan nedir öğrettin mi? Yok. Müsahip nedir bildirdin mi, kurban kestini mi? Yok.

Ee, senin oğlun elbette görmediyse bilmeyecek. Bunu dede de öğretecek, ama sen de öğreteceksin."

Genel yayın yönetmenimiz İsmail Yıldırım'ın
Alevi Partisi kurma girişimlerine karşı yaptığı söyleşilere devam ediyoruz

Alevi Partisi kurmak, Aleviliği baltalamak, yolunu kesmektir

HÜSEYİN AVNİ KOLUAÇIK DEDE

Bugün bir Alevi partisinden bahsediliyor. Ne düşünüyorsunuz?

Bugün Alevi Partisi kurmak isteyenler var tabii. Bugün ben böyle bir şeye karşıyım. Alevi Partisi kurulursa, öteki her türlü dinsel gurubun partisi de kurulur. Kesinlikle karşıyım. Alevi partisi kurulamaz. İstemiyorum. Alevi Partisi kurmak, Aleviliği baltalamak, yolunu kesmektir.

Türkeş Alevilere yaklaşmak istiyor. Erbakan, "bizim Aleviler" deyip, yaklaşmak istiyor. Ama bunlar tutmaz.

ŞENER SÜMER, HACİBEKTAŞ
BELEDİYESİ MECLİS ÜYESİ VE BLD.
BŞK. YARDIMCISI

Alevi Partisi fikrine sizin, net ve kesin bakışınız nedir?

İnanç bazına dayalı bir kültürün partileşmesi dünyada görülmemiştir. Görülse bile yanlış bir olaydır. Bu nedenle, Alevi Partisi fikrine net ve kesin olarak, sonuna kadar karşıyım. Türkiye'ye bunun bir yararı olmaz. Kitlelere herhangi bir şekilde, demokrasi, laiklik, ilericilik adına hiçbir fonksiyon ve işlev getiremez.

Zararı olur mu?

Haliyle zararı olur. İnanç bazında bir partileşme tüm toplumlarda zararlıdır. Partileşme, ekonomi bazında fikirleri olana bırakılır, yani sınıfsal ayrımlara göre olur. Bunun dışında yapılacak partileşme, ülkeye her halükarda zararlıdır.

Bugün bir Alevi Partisi çalışmasında bulunan kişi ve kurumlar var mıdır?

Bu konuda çalışmaları olanlar, bugüne kadar isimlerini açıkça ortaya atmadılar. Fakat böyle bir niyeti olanlar hakkında duyularım oldu. Bu bakımdan da bu kişilere ve kurumlara şunu söylerim: Bu çalışmalar Türkiye'nin, Türkiye'de yaşayan insanların, halkların faydasına değil, zararınadır. Alevi düşüncesindeki insanları kişi bazında incelediğimiz zaman işçisi, köylüsü, sermayedarı, memuru vardır, bürokrati vardır. Kürt'ü, Türk'ü, Laz'ı, Çerkez'i, Pamak'ı, yerine göre Arnavut'u-Yugoslav'ı vardır. Her kesimden insanlar vardır. İnsanları böylesine bünyesinde toplayan bir inanç veya bir kültür. Bunu belli bir şeye indirgeyip, Türkiye'de bu şekilde bir parti çalışması yapmak, tek

kelimeyle kişilerin ve ülkenin zararına-
dır.

Böyle bir girişim, demokrasiye, ilericiliğe, laikliğe katkısı olacak bir kurumlaşma değildir.

**Kurulmak istenen Alevi Partisi“
olgusu yerine, nasıl bir çalışma ve
örgütlenme biçimi yürütmeli, diğer
demokrasi güçleriyle ilişki ve işbirliği
de nasıl olmalı?**

isteyen insanların şunu unutmamaları
gerekir: Demokratik kitle örgütleriyle
hiçbir anlamda bağlar koparılmamalı-
dır. Demokrasinin yerleşmesi için de-
mokratik kişi ve kurumlarla yapılacak
ortak platformlar bir zorunluluktur.
Eğer bunu inanç bazına indirgeyip
demokrasi güçleriyle ilişkiler gerginleş-
tirilir ya da koparılsa, bu hem ülkenin,
hem de Alevi-Bektaş düşüncesindeki
insanların zararına olur.

MUSTAFA SELMANPAKOĞLU,
HACİBEKTAŞ DERNEĞİ BAŞKANI

**Alevi Partisine net ve kesin tavrınız
nedir?**

Bir kere ortada net olarak Alevi Partisi
diye bir olgu yok. Gerek Hacibektaş
Derneği topluluğu, gerekse dernek
başkanı olarak inançsal bir temele
oturtulan bir siyasi yapılaşmayı kabul
etmiyoruz. Böyle bir yaklaşımı sosyal
bilime, mantığa ve akıla aykırı görüyo-
ruz. Siyasi bir partinin birinci amacı
"iktidar"dır. Bir inancın iktidar olma
amacıyla partileşmek istemesi, laikliğe,
demokrasiye ve herşeyden önce sosyal
bilime aykırıdır. Yani, "Alevilik"
iktidara gelirse ne olacak? Hangi
ekonomik görüşü sunacak? Ulusal ve
uluslararası zeminde belirlenmiş bir
programı var mı? Hangi sosyal kesim
menfaatlerini savunacak? Ve bu-
nun gibi bir çok cevapsız soru!

**Bugün bir Alevi Partisi çalışmasında
bulunan kişi ve kurumlar var mıdır?**

**Varsa bunlar kimler ve hangi ku-
rumlar?**

Alevilerin kuracağı bir parti ya da Alevi
Partisi gibi bir oluşum olduğu bizim
duyularımızla sınırlı kalıyor. Bildiği-
miz kadarı ile kendilerine "Alevi
Temsilciler Meclisi" ismi yakıştıran
bir gurup bu tür söylemlerde bulun-
yorlar. Sanırım Haziran 1995 ayında
Hacıbektaş'ta yaptıkları bir toplantıdan
sonra, Hacıbektaş Belediye Başkanı
tarafından verilen yemekte yapılan
sohbette bu gruptan bu görüşü açıkça
ifade edenler oldu. Bunlar özellikle
ayakları yere basmayan Avrupa guru-
bundan gelenlerdi. Sorularınızla değin-
mek istediğiniz her şey bu küçük
sohbette tartışıldı. Doğal olarak, bilim-
sel bir temele oturmaman görüşler tüm
zayıflığı ile ortaya çıktı. "Alevicilik"
yapan bu kişiler, "partileşme" gerek-
çelerini savunamadılar ve sustular.
Geriye Arif Sağ'dan boş bir cümle
kaldı: "Benim için en önemli şey
Alevilerin hakkını aramaktır."

Madolyonun öteki yüzü ise, Türki-
ye'deki destekçileri ile birlikte sayıları
500 kişi civarında olduğu sanılan bu
"Alevi Temsilciler Meclisi" üye ve
destekçilerin bir kısmının partileşmeye
kesin olarak karşı olmasıdır. Öyle
anlaşıyor ki kağıt üzerinde ve resmi-
yette hiç bir varlığı olmayan bu hayali
mecliste, bazı "uyanıklar"la, Alevi
toplumuna yeni istismar tuzakları ha-
zırlıyorlar.

**Alevi Partisi yerine yapılması gere-
ken çalışma ve örgütlenme biçimi ne
olmalı ve diğer demokrasi güçleriyle
ilişkisi ne olmalı?**

Alevilerin sadece Alevi oldukları için
örgütlenmelerini doğru bulmuyoruz.
Yüzyıllardır baskı altında tutulan,
"Alevi kimliği" mizi ve "Alevi kültü-
rü" müzde savunmak su yüzüne
çıkarmak ve her yerde "onurla taşı-
mak" için bu örgütlenmeleri yapmalı-
yız. Bugün bizim derneğimizde dahil
olmak üzere, demokrasi ve laikliğin
tam anlamıyla işletilmesinde mücadele
etmek üzere üye olan çok sayıda Sünni
inanç çevresinden gelen dostlarımız
vardır.

Yani, "Alevi kimliğimizi ve kültü-
rümüzü" yaşatma mücadelesi ile bera-
ber, "tam demokrasi", "tam laiklik",
"insan haklarının ve onurunun korun-
duğu tam bir hukuk devleti" için
mücadele etmeli ve bunun için müca-
dele eden tüm örgüt, siyasi parti kişi
veya kuruluşların yanında yer almalı,
sözde ve eylemde işbirliği yapmalıyız.

Doğru balçıkla sıvanmaz

Alevi toplumunun çağımızın en büyük haklarından olan örgütlenme hakkı koruyabilmesi için, demokratik taleplerinin takipçisi olması için, kültürel, inançsal, sosyal hakları için ve en önemlisi katliamlardan kurtulması için, bir çalışma alanı olan Avustralya Alevi Kültür Merkezi'nin (Sidney) kurucu üyelerinden biri oldum. Ve dört yıl boyunca saz, semah öğretmenliğini ve zakirlik görevini yürüttüm.

Alevi sorununun insan hakları sorunu olduğunu, demokrasi sorunu olduğunu, işçinin, Türk halkının, Kürt halkının, Alevinin birlikteliğini savundum. Alevi toplumunun örgütlenmesinin yanında, Alevi Partisi tuzağının karşısında yer aldım. Alevi ve tüm emekçi topluma uygulanan katliamlara,

baskıya, sömürüye karşı çıktım. Alevi toplumunun özü gereği, sınıfsal çatışmada emekten yana yeralması gerektiğini savundum.

Bütün bu düşüncelerim ve eylemlerimden dolayı yalanları ve dedikodularıyla beni yıpratmaya çalışan AAKM yönetim kurulunun gerçek yüzü toplum önünde açığa çıkarılmıştır. Acısını beni üyelikten çıkararak ve *Kervan*'ın programlarda dağıtılmasını engelleyerek almaya çalışan yönetim kurulu, üyelerimiz tarafından sert biçimde eleştirilmiştir. Defalarca yaptığım kitle toplantısı çağrısından kaçan bu Hızır Paşaların, hesabını veremeyecekleri bu hataları toplumumuz için bir şanssızlıktır.

Eyyüp Aydoğmuş, Kervan Avusturalya Temsilcisi

Avusturalya'da tasfiye geri tepecek

Açıklama

Merhaba Canlar,

Ekteki yazışmalar Avustralya Alevi Kültür Merkezini kişisel çıkarları için kullanan, programlarında milli görüş teşkilatıyla işbirliğinden kaçınmayan zihniyetin durumunu yansıtmaktadır. Toplumumuzun ve üyelerin yoğun biçimde tepki gösterdiği bu uygulama, hakkımda verilen üyelikten çıkarılma kararını kısa sürede geri alacaktır.

Türkiye, Avrupa ve Avustralya'daki diğer kuruluşlara gönderdiğim bu yazışmalar Sidney'de toplum içinde de

dağıtılmıştır.

Asıl saldırı nedeni komünist olmamdır. Alevi sorununa sınıfsal temelde yaklaşmamdır. Avustralya'da yayınlanan *Yorum* gazetesinde ve SBS radyosunda yaptığım, yazdığım programlar ve yazılardır. T.C ile içiçe çalışan bu insanlar toplum desteğini tamamen yitirmişlerdir. Aralık ayında yapılacak genel kurulda gereken yanıt verilecektir.

Bilgilerinize sunulur.

Eyyüp Aydoğmuş

Belge: 1

Avustralya Alevi Kültür Merkezi
Yönetim ve Denetleme Kurullarına
25.8.95 tarihli mektubunuza yanıtıdır.

SBS Radyosunda yaptığım Alevilik konulu dizi programlarımla ilgili olarak 23.3.1995 tarihli mektubunuza 31.3.1995 tarihli mektubumla yanıt verilmiştir. Bu olayın 6 ay sonra yeniden gündeme getirilmesi düşündürücüdür. Daha önce de belirttiğim gibi programlarım Sidney ve Melbourne'da Alevi ve Sünni toplum tarafından ilgiyle izlenmiş ve desteklenmiştir. Nitekim üyelerimiz tarafından radyoya gönderilen yüzün üzerindeki faks ve telefon bunu kanıtlamaktadır. Ayrıca Melbourne'lu Aleviler tarafından iletilen beğeni tebrikleri toplumumuz için sevindiricidir.

İddia ettiğiniz tüzük maddesi ile ilgili açıklamamı birkez daha yinelemek istiyorum;

Tüzük, "yönetim kurulunun onayı olmadan hiçbir üye veya komite basın-yayına sözlü veya yazılı duyuru ile ilan veremez." der.

Bu iki sözcük Türk-Dil Kurumunun yayınladığı Türkçe sözlükte şöyle tanımlanmıştır;

DUYURU; Bir olayı-işiduyurmak amacıyla yayımlanan HABER, İLAN.

İLAN: Yeni bir durum ya da olayın açıklanması, reklam, anons.

Ortada bir "duyuru" yokken yönetim ve denetim kurulları tarafından değişik yorumlara girilmesini anlamak mümkün değildir!

Bu iki sözcük üyelerin, yönetimden habersiz merkezin yapacağı, ya da yaptığı ETKİNLİKLER için basın ve yayına ilişkiye geçmelerini engellemek amacıyla konmuştur.

Tüzüğü benimle birlikte hazırlayan ve kurucu üye olan Cuma Doğan, Ercan Can, Mustafa Sumaktaş gibi arkadaşlar bu maddenin neden konduğunu ve yorumu hakkında bilgi verebilirler.

Sonuçta SBS radyosunda yaptığım konuşmalarım bir program niteliğindedir ve dilimizdeki duyuru ve ilan sözcükleriyle ilgili bulunmamaktadır. Yönetim Kurulunun bu tür çalışmalara destek olması gerekirken bir

tutuma girmesi üzücüdür.

Bunun dışında daha önce de belirttiğim gibi, Hüseyin Yılmaz'ın da şahit olduğu üzere Yönetim kurulu üyesi İsmail Akdeniz ve denetleme kurulu üyesi Mehmet Yıldırım programların yayınında yaklaşık üç ay önce bu tür programı yapacağım konusunda bilgilendirilmişlerdir. Bütün bu nedenlerden dolayı mektubunuzun "a" maddesini kabul etmiyorum ve bu sorunun kitle toplantısı ya da genel kurula taşınmasını öneriyorum.

Daha önce de defalarca belirttiğim gibi, her tür konuyu toplumumuz önünde tartışmaya hazırım.

Mektubunuzda; "özür dilememeniz halinde üyeliğinizin iptaline oy birliği ile" bölümü tüzüğün 7. maddesi "j" bendini yoksaymaktır. Yargısız infaz diye tanımlanan ve savunma dahi istenmeden alınan bu karar asılsız iddialarla kişiliğime yönelik saldırıya dönüştürülmüştür. Nesim Şengöz'ün başlattığı ve hiçbir kanıt olmadan üyeler arasında dedikodu niteliğinde yayılan, "Eyyüp Canberra'da Dede Mikat Güler'in yanında yönetim kuruluna hakaret etmiştir" sözü tamamen bir uydurmadır.

Acı olan yönetim ve denetleme kurullarının benimle ilişkiye geçmeden, sorma ihtiyacı duymadan, 6 ay önce olan radyo programını da katarak "üyeliğe son" kararı alma durumuna gelmesi ve kanısız, belgesiz özür dilememi istemesidir.

Demokratik kuruluşların yönetim kurulları dmeokratik kurallar çerçeve-

sinde eşit söz hakkı anlayışı içinde çalışmalı ve yaptığı toplantıya yalnızca bir tarafı değil, karşı tarafı da davet etmelidir.

Merkezimizi yönetme biçimimiz ve uyguladığımız politikanın yanlış olduğunu iddia ediyorum ve gerekli eleştirileri zaman zaman iletiyorum. Fakat bu ne benim size, ne sizin bana hakaret etmenizi gerektirmez.

Ayrıca dörtüyzü aşkın Alevi üyesi olan Alevi kuruluşunun yönetimi, demokratik bir ortamda seçilmese de, yanlış da yapsa o toplumun temsilcisi durumundadır. O nedenle o kurula karşı hakaret, anlayışsıza ve kişiliğime yakışmamaktadır.

Bu iddiayla bana bir mektup gönderen siz kurullara, Canberra'da yapılan sohbet toplantısına katılan kişilerin imzalarının olduğu mektubu ekte gönderiyorum.

O toplantıya katılan kişiler: Mithat Güler, Nesimi Şengöz, Perihan Karaoğlan, Ali Rıza Karaoğlan, Satı Can, Selma Bektaş, Şakir Can, Esengül Can, Ercan Can, Nergiz Aydoğmuş, Eyyüp Aydoğmuş.

Merkez yönetim ve denetleme kurullarının merkezin hiçbir sorunu kalmamışcasına, asılsız iddialarla üyelerini rahatsız etmesi, hem merkeze, hem topluma büyük zararlar verir ve üyelerin dolayısıyla merkezin üretkenliğini yokeder.

Bu tür yanlışlara bundan sonra düşmememiz umuduyla başarılar dilerim.

Eyyüp Aydoğmuş, 31.8.1995

Belge: 2

Avustralya Alevi Kültür Merkezi
Yönetim ve Denetleme Kurullarına
Dede Mikat Güler'in Canberra ziyaretinde sohbet anında Eyyüp Aydoğmuş tarafından A.A.K.M yönetim kuruluna karşı hakaret içerikli herhangi bir söz kullanılmamıştır.

imzalar

Yukarıdaki imzalar toplantı da bulun

nan 11 kişiden, Ali Rıza Karaoğlan, Perhan Karaoğlan, Satı Can, Şakir Can, Selma Bektaş, Nergis Aydoğmuş, Eyyüp Aydoğmuş'a aittir.

Toplantıda bulunan Esengül Can ve Ercan Can tarafından, "hakaret içerikli herhangi bir söz kullanmadığım" bildirilmiş olup, kendilerinden doğrudan ilişkiye geçilerek bilgi alınabilir.

29.8.1995

Belge: 3

Ekteki yazışmalarda görüldüğü gibi Canberra'da yapılan ve 11 kişinin katıldığı sohbet toplantısının ardından yönetim kuruluna hakaret ettiğim iddiasıyla başlatılan ve üyelikten atılmama kadar giden bu karar alınırken, hiçbir yönetim kurulu toplantısına çağrılmadım ve hiçbir konuda fikrim sorulmadı.

Tüzüğü işlerine geldiği gibi kullanan yönetim ve denetleme kurulunun bu tavrı tüzüğün 7. maddesi "j" bendinde (savunma hakkı), onun da ötesinde Alevi öğretisine, demokrasiye tamamen terstir.

Gönderdiğim mektup ve imzaların bir anlamı olmadığını söyleyerek, gerçek yüzünü gösteren yönetim kurulunun ve ona ortak olan denetleme kurulunun bu tavrı, aynı zamanda "Eyyüp toplantıda yönetim kuruluna karşı hakaret içerikli bir söz kullanmamıştır" diyerek imza atan (30 yaşından 70 yaşına kadar) tüm arkadaşlara karşı bir saygısızlıktır.

İki hafta önce (15.10.1995) toplantıya katılan tüm arkadaşlar ve Nesimi Şengöz, benim yönetime karşı hakaret etmediğimi yönetim kurulu başkanı ve

Ekim Devrimine Selam!

iki üyesine karşı tekrar belirttiler. Ayrıca Nesimi Şengöz arkadaşın, "Eyyüp yönetime karşı hakaret etmedi" sözü şahitlendirilerek, yönetim kurulunun "atma" kararı almasından önce bildirilmiştir. Sonuçta toplantıya katılan tüm arkadaşların, benim yönetime karşı hakaret etmediğimi belirtmelerine rağmen, bu kararın alınması ve bugün kapı kapı hakkımda dedikodu yapılması, merkezimiz için bir şanssızlıktır.

Bir diğer konu, Radyo programının atılma nedeni olarak gösterilmesi. Daha önceki mektuplarımda da açıkladığım gibi tüzüksel hiçbir sakıncası olmamasına rağmen Radyo konusunun dedikodu malzemesi yapılması bir başka şanssızlıktır. Ayrıca yönetimin 25.8.1995 tarihli ilk mektubunda belirttiği gibi ("d" maddesi) "atılma" nedeni, "dilime sahip olmadığım" iddiasıdır. Yönetim kurulu üyesi bir arkadaşın da belirttiği gibi, Radyo programının 7 ay sonra tekrar gündeme getirilmesi bir bahanedir.

Sayın yönetim ve denetleme kurulları;

Tüm yanlışlarınıza rağmen 12.10.1995 tarihli mektubumdaki kitle toplantısı isteğimi "zamanımız yok" diyerek kabul etmediniz. Dedikoduyla nereye varacağınızı zannediyorsunuz? Neden kitleden kaçırıyorsunuz? Kuruluşları bu tür hareketlerin, asılsız iddiaların zayıflattığını bilmiyor musunuz? Yazık değil mi bu insanlara? çocuğunun ihtiyacından kesip bu merkeze para veren, destek olan canları hiç mi düşünmüyor musunuz? Yarın genel kurulda bunun hesabını nasıl vereceksiniz? Artık kimseyi iki dakikayla sınırlayamayacağınızı bilmiyor musunuz?

Bu hareketinizle bugüne kadar çıkardığınız dedikoduları nasıl ürettiğinizi kanıtladınız

Amaç beni uzaklaştırmaksa bunu toplum önünde, "bu adam bizi eleştiriyor, Aleviler tanrıyı insanda biçimlendirdikleri için onu dahi kolayca eleştirir ama biz eleştirilmek istemiyoruz. O nedenle atmak istiyoruz" diyerek yapabiliyorsunuz ve konumunuzu daha iyi koyardınız.

Sayın Ali Ulutaş,

Merkezdeki her türlü sorunu önlemek için "değişik düşüncedeki kişilerin katıldığı bir panel düzenleyip, sonucu üyelere götürelim ve onların onayı ile programlar düzenleyelim, aksi halde bu dedikodular hepimizi ezer" önerimi neden kabul etmedin?

Hakkımda karar vermek için toplanan yönetim ve denetleme kurulu toplantısına neden çağırılmadım?

Radyo ZEA'da Mart ayında (1995) yayınlanan 5 dizilik Alevi konulu programlarımın yayını *engellemek amacıyla* SBS Radyo müdürlüğüne ve bakanlığa neden mektup gönderdin?

Her gelen bir takım iddia ve dedikodularla sevmediği kişileri üyelikten çıkarırsa, bu merkezin sonu nereye varır?

Sevgili Canlar,

Bu olayın bir takım insanlara malzeme olmasına izin vermeyin.

Yönetimi eleştirirken tüm canların yapıcı ve tarafsız davranacağına ve merkeze sahip çıkacağına inanıyorum. Bu tavır demokrasiyi ve eleştiriyi hazmedemeyen dayatmacı bir tavrıdır.

Alevilerin, sosyal, siyasal kültürel, inançsal örgütlenmesinden yanayım ve o nedenle bu merkezin kurucu üyelerinden biri oldum. Semah ve saz çalışmaları sırasında 4 yıl boyunca ders verdiğim 200'ün üzerinde öğrencide (4 yaşından 60 yaşına kadar) öğrendiğim, duyduğum dedikodunun büyük sorun olduğudur. Bu nedenle iki yıl boyunca tüm mektuplarımda, konuşmalarımda kitle toplantıları soruları çözmeye, dedikoduları engellemeye mesajı gönderdim. Fakat her zaman sonuçsuz kaldı. Sonuçta toplumsal geri kalmışlıktan, bölünmüşlükten medet umanlara pirim veren bu tür uygulamalar doğdu.

Alevi sorununun, insan hakları sorunu olduğunu, demokrasi sorunu olduğunu, işçinin, Türk halkının, Kürt halkının, Alevinin birlikteliğini savundum. Alevi toplumunun örgütlenmesinin yanında, Alevi partisi çalışmalarının karşısında yer aldım. Bu toplumu basamak olarak kullanmak isteyenlere karşı çıktım. Alevi toplumunun bir yelpaze içinde olduğunu ve tüm düşüncelerin yol gereği, demokrasi gereği söz ve temsil hakkı olduğunu aksine çatışma yaratacağını, herhangi birinin hakimiyetinin yanlış olduğunu savundum.

Canlar,

Tüm söz hakkımı engellendiği için bu bildiriye yazma ihtiyacı duydum. Daha önce de belirttiğim gibi, merkezde sıkı biçimde kenetlenerek yapıcı bir anlayışla, hataları, yanlışları, eleştirip kuruluşun yara almasını engellemek gerektiğine inanıyorum. Kişisel kırgınlıklarına yenik düşen bu arkadaşları, Alevi hoşgörüsüyle karşıyorum ve bir gün 300 km. uzaktan da olsa sazımla semahımla bu merkezde canlarla birlikte olacağımı belirtmek istiyorum.

Sayın yönetim ve denetleme kurulu üyeleri,

İnsanın yaptığı bir hata için bir daha yapmamak kaydıyla özür dilemesi büyüklüktür. Fakat yapmadığı bir şey için durumu kurtarmak amacıyla özür dilemesi onursuzluktur. Kimsenin benden bu onursuzluğu isteme hakkı ve yetkisi yoktur.

Umarım birgün bu hatanız nedeniyle, özür dileme büyüklüğünü gösterirsiniz ve umarım bundan sonra yeni hatalara, hesabını veremeyeceğiniz durumlara düşmezsiniz.

Ruhi Su'nun *İrmak* şiiriyle sonuçlandırmak istiyorum.

Ağaç demişki baltaya
sen beni kesemeydin ama
ne yapayım ki sapın benden
bak şu ağacın bilincine sen
ölen ben öldüren benden

Eyyüp Aydoğmuş, 26.10.1995

Şanlı Ekim Devrimi'nin yıldönümünü büromuzda coşkuyla kutladık. Pano yapıpken açıkcası yazıları ve resimleri ile hem *Kavga*, hem *Kervan* dergilerinden, hem de *İşçinin Sesi*'nin eski sayılarından yararlandık. Bir de *İşçinin Sesi*'nin çıkardığı bir kaseti bulduk. Ortam herşeyi ile kısacası büyüdü.

Bütün devrim şehitleri anısına 1 dakikalık saygı duruşundan sonra bir yoldaşımız Ekim Devrimi hakkındaki ilk konuşmayı yaparak söyleşiye açtı. Yoldaş şu noktalara vurgu yaptı:

Ekim devrimini gerçekleştiren Lenin ve yoldaşları, güçlü disiplinleriyle ve kararlı çalışma tempolarıyla bizlere örnektir. Herşey parti için, parti de devrim için olgusunun altı çizildi. Birkez daha hepimizin beyninde oku-

manın, bilinçlenmenin, işçi sınıfının yanında hareket etmenin, tam militan ruhu taşımanın gerekliliğinin önemi belirtildi.

Söyleşi soru yağmurlarıyla sürüyordu. Uzun süren bu söyleşide gerçekten herkes birşeyler alabiliyordu. Ve en önemlilerinden biri de, Lenin'den birçok örneklerle temel eğitimin yani Marksizm- Leninizmi öğrenmenin tekrar tekrar ne kadar önemli olduğunu kavradık.

Söyleşi bittikten sonra, katılan dostların ve yoldaşların bizleri tebrik etmeleri, bizi çok mutlu etti. Ve şuna emin olduk ki, "aklımıza koyarsak aldığımız görevleri yerine getirebiliriz". Bizde katılan tüm dost ve yoldaşlara teşekkür ediyoruz.

Şilan Mert, *Kervan Okmeydanı*

PSA kurultayı yapıldı

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Ankara (Merkez) Şube Olağan Kurultayı 19.11.95'te Ankara'da yapıldı. Karayolları Konferans salonunda yapılan Genel Kurul oldukça canlı geçti. Yaklaşık 800 kişinin (delege ve konuklar) katıldığı genel kurulda PSA Ankara Şubenin, okunan faaliyet raporu üzerinde söz alan çok sayıda konuşmacı sergiledikleri düşünce ve tartışmalarıyla, kurultayı bir demokrasi platformuna dönüştürdü.

Yapılan konuşmalarda, PSA demoklerinin Alevi örgütlenmesi ve genel demokrasi mücadelesindeki yeri sorgulanarak, derneğin bundan sonraki kimliği ve çalışma süreci konusunda daha berrak yanıtlar elde edildi. Ülkenin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi ortam üzerine yapılan konuşmalar ardından Aleviliğin ve Alevi toplumunun izlemesi gereken tutuma değinildi. Aleviliğin özünden, emekçi yapısından ve bugünkü emek ve demokrasi güçlerinden koparılamayacağı vurgusuyla birlikte devletin Alevi toplumu üzerin-

de oynamak istediği tehlikeli tutum ve politikalar teşhir edildi. Devletin ve diğer güçlerin sinsi planlarına karşı uyarılarda bulunuldu. Alevi geleneği, terbiyesi ve bilincine sahip hiçbir Alevinin "3 trilyon" tuzağına konmayacağı belirtilen konuşmalarda, İzzettin Doğan ve Cem gurubu, devlet işbirlikçiliği tutumları nedeniyle bir kez daha teşhir edildiler. ABTM'nin seçimlere bağımsız Alevi adaylarla girmesi de Alevi Partisi uzantısı bir tutum ve Aleviler dışındaki demokrasi güçlerine bölücü bir yaklaşım olarak değerlendirildi.

Sabah saat 10.00'da başlayan genel kurul çalışmalarını akşam saat 20.00'de tamamlandı. Yapılan seçimler sonucu, İP ittifaklı genel merkez listesine karşı Kamber Çakır'ın başkan adayı olduğu "Pir Sultan Abdal'da Birlik" listesi seçimleri 160'a 274 oyla kazandı.

Seçilen yeni yönetimi kutluyor, çalışmalarında başarılar diliyoruz.

S. Alican,
Ankara

Boşa kürek sallıyorlar

Esentepe'de cem ve kültürevi temel atma töreni Alevileri burjuvazinin kuyruğuna takma uğraşısı içinde olanların egemenliği altında yapıldı. Konuşmacı olarak katılanların kimlikleri bile Alevi halkın geleneğine, özüne uygun örgütlenmesinin verdiği korkuyla nasıl devletin içine çekilmeye çalışıldığını göstermekteydi.

İlk konuşmacı Barolar Birliği eski görevlilerinden Muharrem Naci Orhun'du. Onun ardından Kartal cemevi Yaptırma ve Yaşatma Derneği Başkanı Hüseyin Deveci'yi dinledik. Üçüncü konuşmacı Aleviliği devlete ve diyane- te çekmeye "Cem Vakfı" kurarak Alevi toplumunu dergahtan uzaklaştırmaya çalışan meşhur İzzettin Doğan'dı. Bakan Yıldırım Aktuna ve son olarak da RP Kartal Belediye Başkanı Mehmet Sekmen de onlara renk katanlardı.

Ama biz biliyoruz ki Alevi toplumu bu oyunları boşa çıkaracaktır. Tersleneceklerdir. *Kervan* Dergisi olarak görüşlerimiz açık ve netdir.

Türkiye'de gelişen sınıf mücadelesini, sınıf örgütlülüğünü zayıflatma amaçlı devlet politikaları, son yıllarda başka konulardan çekilerek özellikle Alevi toplumuna yönlendirildi. Devletin işçilerin, emekçilerin, Alevilerin ve Kürt halkının demokratik istemlerini çözmeye gibi bir sorununun olmadığı açıktır.

Alevi toplumu dergah, dede ve cem temelinde merkezi örgütlülüğü olmadığı sürece, sınıfsal bazda örgütlenmediği sürece, kazanılan haklar kalıcı olmaz. Ancak işçi sınıfının zaferiyle birlikte gerçek inanç özgürlüğü elde edilir.

Süleyman Dönmez,
Kartal

Davut Sulari'nin, "Riyakar kullardan nefretten bıktım-Şöhret kalasını kökiünden yıktım" diyen güzel deyişi gibi deyişleri okuyanlar, Alevi Partisi macerasıyla

Kendilerine şöhret kalesi kurmak peşindeler Alevi halka karşı riyakarlık içindeler

Hacı Bektaş Veli KTD Kocaeli şubesi, Alevi Partisi kurma planlarının da bir parçası olarak, 24 Kasım Cuma akşamı Atatürk Spor Salonu'nda Belkıs Akkale ve Arif Sağ'ın katıldığı bir gece düzenledi.

Biz de aynı gün, seçimlere yönelik görüşlerimizi ve Alevi Partisi'ne bakışımızı duyurmak üzere bir basın toplantısı yaptık ve okunan basın açıklamasını çevremize dağıttık. Açıklama, ertesi gün yerel bir gazetede de geniş şekilde yer aldı.

Ardından hain bir tuzak olan Alevi Partisi'ni gecede protesto etmek için KERVAN imzalı pankartlar hazırladık. Ayrıca bütün okurlarımıza, işçi sınıfı mücadelesine gönül vermiş dostlarımıza, yapacağımız eyleme katılmaları yönünde çağrıda bulunduk.

Gecenin başlama saati geldi. Kapıda, parası olmadığı için içeriye giremeyen 100'e yakın insan birikmişti. Dernek yönetiminden biri, bileti olmayanların kesinlikle içeri alınmayacağını, bu işin KERVAN'cılar tarafından bilinçli yapıldığını söyledi. Bunun üzerine sloganlar atılmaya başlandı. Bu sefer polisi üzerimize sürdüler, kalabalığı kapıdan uzaklaştırdılar. Ama kapının önünde halaylar çekilmeye, sloganlar atılmaya devam edildi. Bir süre sonra, basınca dayanamayan yönetim insanları içeri almak zorunda kaldı.

Salona girdik. Dostlardan biri, dernek yönetiminin eylem yapacağımızı önceden öğrendiğini, üstelik polise de haber verdiğini, içerinin sivil polis kaydığını söyledi.

Yerlerimize oturduk. Gece Grup Vardiya adlı müzik grubunun parçalarıyla açıldı. Ardından Belkıs Akkale söylediği türkülerle izleyenleri coşturdu. Akkale türkülerinin sonuna yaklaştı-

tığında "gelin canlar bir olalım, münkire kılıç çalalım" ve "Aleviler emek cephesine Alevi Partisi gericiliktir" yazılı pankartlarımızı açtık. Basın mensupları pankartları görüntülerken demek görevlileri "kapatın, toplayın" diye bağırdılar. Çevremizde dört dönen siviller kısa süre sonra gelip pankartlarımızı aldılar. Ama mesajımızı iletmiş olduk.

Akkale'den sonra sahneden Murat Kaya, güzel türküler seslendirdi, Direniş adlı parçayı çalarak büyük alkış aldı. Turhal Semah Ekibi de salondakilerden büyük beğeni topladı.

Sıra geldi Arif Sağ'a. Söylediği iki türkünden sonra konuşmaya başlayan Arif Sağ, Demokratik Barış Hareketi'nden söz ederek özetle şunları söyledi: Aleviler yıllar yılı siyasi partiler tarafından oy deposu olarak kullanıldı. Artık Alevilerin de siyasal olarak temsil edilmesi gerekiyor. CHP'nin İstanbul İl Başkanı seçildiğinde, Deniz Baykal, ilk kez bir başkanımız Türk ve Sünni olarak seçildi dedi. Alevi ve Kürtleri istemiyorlar. Madem istemiyorlar biz de gideriz. Rahatlarına baksınlar. Tüm partilerin başkanları Sünnidir, bu partilerin sünni partisi demiyorlar da, partiyi kuranlar Alevi olunca, niye bu Alevi partisidir diyorlar? DBH Alevi Partisi değildir ve olmayacaktır... Galiba ben pek iyi konuşamıyorum. En iyisi sazımı çalmaya devam edeyim.

Arif Sağ tam sazı çalmaya başlayacakken bir atışma başladı. Yoldaşlardan biri: "Sen sahtekarsın Arif Sağ. Yıllarca CHP'nin kuyruğundan ayrılmadın, orada umduğunu bulamayınca şimdi de Alevi Partisi kurmak istiyorsun." Arif Sağ: "Oturun oturun, ben sizin kim olduğunuzu biliyorum." Başka bir

yoldaş: "Alevi Partisi istemiyoruz." Hep bir ağızdan "Alevi Partisi istemiyoruz", "Alevi partisi gericiliktir." Arif Sağ: "İşte kapı orada, gidin kendi partinizi kurun, ben sizi iyi tanıyorum." Karşılıklı atışmalar bir süre bu şekilde devam etti. Salonun başka bir yerinden gençler de "Alevi Partisi istemiyoruz" diye bağırmağa başladılar. Bütün gazete ve TV muhabirleri önümüze doluştu. Dernek görevlilerinden biri üzerimize saldırmaya kalkıştı. Tabii bütün bu olanlar hiçbir gazetede yer almadı. Geceyle ilgili haber sanki hiçbir şey olmamış gibi verildi.

Bu arada ortalığın yatışması için salondan alkış sesleri yükseldi. Salonun yavaş yavaş boşaldığını gözledik. Arif Sağ'da bir iki parçadan sonra konserini bitirmek zorunda kaldı.

Arif Sağ, konuşmayı beceremedi. Çünkü ağzındaki baklayı çıkaramamanın, topluma kurdukları hain tuzağı açıkça söyleyememenin sıkıntısını yaşıyordu. Daha baştan Alevi Sünni ayrımı yapmaya, Sünnileri kötülemeye başladı. Toplum bunu açıkça gördü. Alevi Partisi istemiyoruz diyerek de böyle bir ayrımı karşı olduğunu ifade etti.

Sonuç olarak özebiliriz ki, eylemimiz amacına ulaştı. İzmit'te Alevi toplumu, Alevi partisi meselesini daha yoğun biçimde tartışmaya başladı. İzmit'te Alevi Partisi çalışmasını yürüten dernek yönetimi, gece sonrası, Ankara'ya DBH 1.Ulusal Kongresi için 5 otobüs tutmuş, yetmezse hemen iki tane daha çağırırız hesapları içindeyken topu topu 2 otobüs götürebilmiştir. Bu da eylemimizin getirdiği yararlardan bir oldu.

Her ne kadar adına Alevi Partisi demeseler de, daha baştan bu konunun

tartışılıyor olması bile DBH'nin gideceği yerin adresini açıkça gösteriyor. Bunlar, devletin ekmeğine yağ sürecektir, şeriatçı partinin meşrulaştırılmasını sağlayacak, devrimci mücadeleye engel olacak bir Alevi Partisi sevdasındadırlar. HBV KTD Kocaeli şube başkanı yapılan bir tartışmada bunu açıkça ifade ediyor: "Alevi Partisi eninde sonunda kurulacak."

"Alevilik tarih boyunca gericiliğe, bağnazlığa, baskı ve sömürüye karşı durmuş ve emek yanlısı bayrağı dalgalandırmıştır. Bugün de özüne uygun davranacaksa (ki, özgürleşmesi için başka tercihi yoktur) yine bu bayrağı dalgalandırmalıdır." (9. Kongre Kararları'ndan) Bu da Alevi Partisiyle değil, verilen demokrasi kavgasında işçi sınıfının yanında yer almakla mümkündür.

Arif Sağ'ın gecede söylediği bir deyişi hatırlatalım "Ne kadar bilersen bilene danış/ Danışan dağları aşar mı aşar/ Danışmadan yola çıkarsa bir kişi/ Yorulup yollarda şaşar mı şaşar."

Bu sözleri bir daha gözde geçirin. Topluma danışmadan yola çıktınız. İstedığınız gibi at koşturamayacaksınız. Yüzyılların deneyimiyle hareket eden Alevi toplumunu, demokrasi güçlerini, komünistleri her zaman karşınızda bulacaksınız.

Demokratik Barış Hareketi'nin partileşme kararına karşı, Bursa'da "Alevi Partisine Hayır" kampanyası başlatıldı. 30 Kasım akşamı Bursa HBV KTD'de bu yönde yürütülecek çalışmaların ve eylemlerin tartışılması için bir toplantı yapılacağı, bu toplantıya 25 HBV KTD'nin katılacağı belirtildi. Alevi Partisi'ne hayır kampanyasının yürütülmesi için bir komite kuruldu. Bu yalnızca bir başlangıçtır.

Arzu Helvacıoğlu

ÖZDEMİR PLAK gururla sunar!

Şimdiye kadar müziğin çeşitli alanlarında kaset yapımına önemli katkılar yapmış olan Özdemir Plak, şimdi de Grup Yeryüzü'nün "Bizim Sarmışıklar" kasetine imzasını koydu.

- A**
- 1- BİZİM SARMAŞIKLAR (DAĞLAR)
SÖZ: A.KADIR KONUK MÜZİK: SEBAHAT ERDEM SOLO: SEBAHAT ERDEM
 - 2- BİR HÜCRENİN İÇİNDE (KURTALAN TRENI)
SÖZ: KEMAL BAYRAM MÜZİK: SEBAHAT ERDEM SOLO: SEBAHAT ERDEM
 - 3- GÜZEL BEŞİK
SÖZ: A.KADIR KONUK MÜZİK: SEBAHAT ERDEM SOLO: SEBAHAT ERDEM
 - 4- SARI BAŞAK
SÖZ: KEMAL BAYRAM MÜZİK: CEBRAİL KALIN SOLO: SEBAHAT ERDEM
 - 5- NASIP OLSA
SÖZ: MÜZİK: ANONİM SOLO: SEBAHAT ERDEM
 - 6- KINA
SÖZ: İPEK BAYRAK MÜZİK: GRUP YERYÜZÜ KORO
- B**
- 1- TURNAM
SÖZ: DADALOĞLU MÜZİK: CEBRAİL KALIN SOLO: MEHMET YALGIN
 - 2- UMUT
SÖZ: RAHİLE YALGIN MÜZİK: MEHMET YALGIN SOLO: SEBAHAT ERDEM
 - 3- BİZİM
SÖZ: ULUK TAMEK MÜZİK: MEHMET YALGIN SOLO: MEHMET YALGIN
 - 4- SORMA BENİ
SÖZ: GARİP BEKTAŞ MÜZİK: HÜSEYİN ERDEM SOLO: SEBAHAT ERDEM
 - 5- AĞIT
SÖZ: ENVER GÖKÇE MÜZİK: MEHMET YALGIN SOLO: SEBAHAT ERDEM
 - 6- ÇIKIP GELDİLER
SÖZ: A.KADIR KONUK MÜZİK: SEBAHAT ERDEM SOLO: MEHMET YALGIN
 - 7- KORKULAR (ŞİRLER)
SÖZ: KEMAL BAYRAM MÜZİK: SEZER BAĞCAN SESLENDİREN: MEHMET YALGIN

ÖZDEMİR PLAK VE KASETÇİLİK
İ.M.Ç. 6.BLOK, 6409 UNKAPANI-İSTANBUL
TEL: 0212-511 41 42 FAX: 511 68 96

ER - KA

BÜRO MOBİLYALARI

ESKİ MOBİLYA YENİSİ İLE DEĞİŞTİRİLİR

Tüm aydın, demokrat dostlarıma duyurulur.

Ergun KAYA

Cennet Mah., Ziya Gökalp Cad. No:8 Küçükçekmece/İSTANBUL
TEL: 0212- 579 74 56

SARIKAYA EMLAK

Nihat SARIKAYA

EMLAK ALIM SATIM VE BEYANNAME
DİLEKÇE, TAPU MUAMELESİ, VERASAT VE
İNTİKAL İŞLERİ YAPILIR

Bahçelievler Belediyesi karşısı, Erenler İş Hanı, No:15
Bakırköy-İSTANBUL
TEL: 0212- 575 98 84 - 506 5237

OYLARIMIZ BARIŞ VE DEMOKRASİ CEPHESİ ADAYLARINA! CEPHE ADAYININ OLMADIĞI BÖLGEDE EMEKTEN YANA BAĞIMSIZ ADAYLARA!

Türkiye bugün yeniden devresel yönetememe krizi içine yürümektedir. Ülke yeni bir devrimci durumun eşiğindedir. Tüm halk, işçisiyle, memuruyla, Kürdüyle, Türküyle, Alevisiyle, kadınıyla, erkeğiyle ayaktaadır.

Bu ortamda tüm burjuva partileri (CHP dahil) iyice azgınlaşmışlar, iyice pervasızlaşmışlardır.

24 Aralık seçimlerine böyle bir ortamda gidilmektedir...

Soralım, alelacele tezgahlanan 24 Aralık seçimleri nasıl bir seçim olacaktır?

Gün gibi ortadadır ki, burjuva siyaseti, kendisine kendisinin çizdiği hukuksal, anayasal çerçeveyi (kendi meşruluk çizgisi) bile çiğneyerek bu seçimleri kotarmaktadır.

18 yaşını bitirmiş gençlerin seçimlere katılmaları engellendi: Kendi yaptıkları Anayasa değişikliği, 18 yaşını bitirmiş gençlerin seçimlere katılmalarını öngörürken ve bunu devletin seçmen kütüklerini yeniden düzenleyerek yapması gerekirken, kütüklere yazılma bir "görev" olarak gençlere bırakıldı.

Türkiye Kürdistanı'ndan nüfus göçleri ve 18 yaşını bitirmişler sorunu öncelikle yeni bir nüfus sayımı gerektirirken, yeni nüfus sayımı yapılmadı, 1990 sayım sonuçlarıyla seçimlere gidiliyor. Bu durumda, 10 milyona yakın seçmenin seçimlere katılmaları engelleniyor.

Anayasanın 67. maddesi, yurt dışındaki insanlarımıza oy hakkı tanıdığı ve bunu açıkça güvence altına aldığı halde, 24 Aralık seçimleri bu hakkı uygulamaya koymuyor.

Kürt seçmenin seçimlere katılması engelleniyor: Köy yakmalar ve boşaltmalar sonucunda Adana, Mersin, Diyarbakır gibi illere göçen Kürtlerin seçim kütüklerine yazılma başvuruları engelleniyor. Bu insanların nüfus cüzdanı ile kayıt edilmeleri gerekirken, onlardan ikametgah belgesi isteniyor.

Anayasanın öngördüğü, burjuva ölçülerinde bile sağlıklı

bir seçim yapılabilmesi için seçimlerden önce çıkartılması gereken Anayasa'ya uyum yasaları çıkartılmamıştır.

Yasanın bağımsız milletvekilliğini düzenleyen maddeleri Anayasa'ya terstir.

Tüm bu anayasal ve yasal çerçeveyi çiğneyen tutumlarına rağmen, burjuva siyaseti, Anayasa Mahkemesi'nin seçimlere engel olamaması için de, Meclis'ten erken seçim kararı çıkarttı. Meclis kararları Anayasa Mahkemesi'nce incelemeye alınamadığı için, seçim zorunlu oldu.

Birkaç yıldır el altından yürüyen DYP-MHP işbirliği, açıkça görülüyor ki, seçimlerden sonra bir koalisyona dönüşecektir. Bu, halkımıza adım adım faşizmin dayatılması demektir.

24 Aralık seçimlerine bu koşullar altında gidiliyor. Bu seçimler, Türkiye'nin gördüğü en anti-demokratik seçimlerden birisidir. Ve bu durumdan tüm burjuva partileri ortak sorumludurlar. 24 Aralık seçimlerinde HİÇBİR BURJUVA PARTİSİNE OY VERILMEMELİDİR!

Yarının "Alevi Partisi"ne yolu döşeyecek "temsilciler meclisi bağımsızları" emekten, demokrasiden yana bağımsız adaylar değildirler. Toplumdaki barış, demokrasi istem ve ihtiyaçlarını sömüren liberal-burjuva adaylarıdır. Bunları teşhir etmeli ve topluma gerçek yüzlerini anlatmalıyız.

Öte yanda, çeşitli ilerici, devrimci ve demokrat güçlerin seçimlere dönük bir "Barış ve Demokrasi Cephesi"nde bir araya gelmeleri, bu gelişmenin yanı sıra ülkenin çeşitli yerlerinde emekten yana bağımsız adayların öne çıkmaları son derece sevindiricidir. Bulduğumuz her yerde CEPHE ADAYLARININ VE EMEKTEN YANA BAĞIMSIZ ADAYLARIN KAZANMALARI İÇİN ÇALIŞMALIYIZ!

BURJUVA PARTİLERİNE OY YOK!

TEMSİLCİLER MECLİSİ "BAĞIMSIZ"LARINA OY YOK!

OYLARIMIZ CEPHE ADAYLARINA!

OYLARIMIZ EMEKTEN YANA BAĞIMSIZ ADAYLARA!